

ΕΠΙΜΕΛΕΤΕΝ ΑΠΟ ΤΟΝ
7 ΑΠΡ. 1907
ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΥΠΟΧΡΕΩΤΗ

Ζωφ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΖ΄.

ΑΡΙΘ. 13

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκᾳ χρυσᾷ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΙΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμματ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπίσημα ἔγγραφα — Διάψεις — Ἐκκλησία Κύπρου — Διω-
γμὸς ὁρθόδοξων — Ἐπίκαιρα γράμματα — Κατάλογος τῶν ὑπο-
γραφεύτων τῇ ἐν τῇ Διοίκειν Δράμας ἀνέφορᾳ ρω-
μουνιζόντων δῆθεν ἐν Δράμᾳ — Εἰδήσεις ἐξ ἐπαρχιῶν — Πε-
ριγραφή ἱεροῦ τεύχους — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Ἡ προ-
σωπικὴ ὑπαρξίς τοῦ Διαβόλου Οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ οἱ ἐν Κων-
σταντινουπόλει λόγιοι — Δικαστικά Ἀγγελίαι.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΙΩΑΚΕΙΜ

ἐλέφ Θεοῦ

Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως
Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης

Ἀριθ. πρωτ. 1989

Ἐντιμότατοι κληρικοὶ τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χρι-
στοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ εὐλαβέστατοι
ιερεῖς καὶ ὁσιώτατοι ἱερομόναχοι οἱ ψάλλοντες ἐν
ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Πόλεως, τοῦ Γαλατᾶ καὶ
τοῦ καθ' ἡμᾶς Καταστένου, καὶ τιμιώτατοι ἐπί-
τροποι καὶ λοιποὶ πάντες εὐλογημένοι χριστιανοί,

τέκνα ἐν Κυρίῳ ἡμῶν ἀγαπητά, χάρις εἴη ἡμῖν
καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχή, εὐλο-
γία καὶ συγκύρησις. Δύο ἱερεῖς καθολικοὶ, φέ-
ροντες τὴν περιβολὴν καὶ τὸ σχῆμα τῶν ὁρθόδο-
ξων κληρικῶν, μετέβησαν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν
Κυριακὴν εἰς τὴν ἐν Κοντοσκαλίῳ ἱερὰν ἐκκλη-
σίαν τῆς Παναγίας τῆς Ἑλπίδος, ἐπὶ προφάσει
θέας καὶ ἀκροάσεως τῆς τελουμένης ἀρχιερατικῆς
λειτουργίας· κατὰ τὴν ἀπόλυσιν δὲ ἐξερχόμενοι
προέβησαν, ὑπόλως καὶ ἐν σπουδῇ, εἰς τὴν δια-
νομήν πρὸς τὸ ἐξερχόμενόν ὁρθόδοξον ἐκκλησια-
σμα προσηλυτιστικοῦ τινος φυλλαδίου, ἐλληνιστί
γεγραμμένου, φέροντος δὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἐρ-
χου καὶ Ἰδε», ἐν ᾧ, ὑπὸ μορφὴν διαλόγου, πε-
ριέχονται τὰ γνωστὰ ὑποκριτικὰ τεχνάσματα καὶ
σοφίσματα, ὅτι δηλ. ὁ εἰς τὴν παπικὴν Ἐκκλη-
σίαν προσχωρῶν ὁρθόδοξος Ἕλλην δύναται ἵνα
τηρήσῃ τοὺς οἰκείους αὐτῷ καὶ προσφιλεῖς τύπους
τῆς λατρείας, ὡσεὶ περὶ τῶν τύπων ἦν ἡμῖν ἡ
διαφορὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης, ὅτι οὐ-
δόλως διακινδυνεύει τὸν ἐθνισμόν αὐτοῦ, καὶ τὰ
τοιαῦτα. Κατὰ τοῦ δόλου οὖν τῶν τολμητιῶν

τούτων προπαγανδιστῶν, οἵτινες, τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀπάτην φέρουσιν ἀποτετυπωμένα καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ μετεσχηματισμένῃ περιβολῇ αὐτῶν, προφυλάσσοντες, ἐκ καθήκοντος ἐκκλησιαστικῆς προνοίας, τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους χριστιανοὺς, συνιστῶμεν ὅπως προσέχωσι πάντες ἀπὸ τῶν λυκῶν τούτων τῶν ἐν σχήματι προβάτων ἐρχομένων καὶ ἀπὸ τῶν ποικίλων πλεκτανῶν καὶ μεθοδειῶν αὐτῶν. Οἱ αὐτοὶ γὰρ προπαγανδιστὰι καὶ προσηλυτιστὰι ἴδρυσαν καὶ ναὸν ἐν Κοντοσκαλίῳ, κατὰ πάντα ὅμοιον πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους ναοὺς, ἐν ᾧ αἱ ἀκολουθίαι καὶ αἱ λειτουργίαι πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ τελοῦνται ἐλληνιστί κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὸ ἡμερολόγιον καὶ ἐορτολόγιον τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Ὡς περ γὰρ ὁ πατὴρ τοῦ ψεύδους πειράζων τὸν Κύριον ἔλεγε «ταῦτα πάντα σοὶ δώσω, ἐὰν πεσὼν προσκυνήσῃς με», οὕτω καὶ οἱ τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ ἀγάπης λυμεῶνες οὗτοι, οἱ πειράζοντες καὶ ταραττοντες τὴν διδάξασαν τοὺς πατέρας αὐτῶν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, εἰσὶν ἐτοιμοὶ καὶ πρόθυμοι ἵνα τὰ πάντα ὑποσχεθῶσι καὶ ἐπιτρέψωσιν, ἀρκεῖ μόνον ἵνα πρόσκυνηθῇ ὁ τὸν θρόνον αὐτοῦ ὑπεράνω τῆς Ἐκκλησίας στήσας ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης. Ἀλλ' ὑμεῖς, ἐδραῖοι καὶ ἀκλόνητοι ἐν τῇ πίστει καὶ ταῖς παραδόσεσι τῶν πατέρων, στήκετε καὶ μένετε ἐν οἷς ἐμάθετε καὶ ἐπιστώθητε, εἰδότες παρὰ τίνος ἐμάθετε. Ἀπὸ τῶν τετυφλωμένων δὲ καὶ ἐξεστραμμένων ποικιλιωνύμων καὶ πολυμόρφων προπαγανδιστῶν τῶν ἐρχομένων ἵνα ἐπηρεάσωσιν ὑμῶν τὴν ἀγαθὴν ἐν Χριστῷ ἀναστροφὴν, στελλόμενοι καὶ ἀποστρέφοντες τὸ πρόσωπον ὑμῶν, δέεσθε τοῦ Κυρίου ἵνα φωτίσῃ αὐτοὺς τε καὶ τοὺς ἀποστέλλοντας αὐτοὺς, ὅπως ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ ἀγάπης, ἀφ' ἧς ἐξέκλιναν. «Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος τῆς εἰρήνης δώῃ ὑμῖν τὴν εἰρήνην διὰ παντὸς ἐν παντί τρόπῳ», οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν. α ρ ζ'.

ΕΝ ΜΗΝΙ ΜΑΡΤΙῳ [αδ'] ΙΝΔΙΚΤΙΩΝΟΣ Ε'.

ΔΙΑΨΕΥΣΙΣ

Ἐν τῇ «*Independance Belge*» τῶν Βρυξελλῶν τῆς 1—2 Ἀπριλίου (ν. ἡ.) ἐδημοσιεύθη ἡ εἰδησις ὅτι ὑπὸ τῶν δύο διοικητικῶν τῆς Ἐκκλησίας Σωμάτων «ἐνεκρίθη ὅπως τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον μὴ συνάψῃ ἀμέσους διαπραγματεύσεις μετὰ τῆς Ρουμανίας (περὶ τῶν Κουτσουβλάχων) ἀλλὰ διὰ μιᾶς Πρεσβείας ἣτις θὰ παρουσιάζετο ὡς μεσολαβοῦσα. Ἐλπίζεται δὲ ὅτι ἡ ρωσικὴ Πρεσβεία θέλει διαδραματίσει τὸ πρόσωπον τοῦτο».

Ἐνετάλημεν νὰ διαψεύσωμεν, κατηγορηματικώτατα, τὴν εἰδησιν ταύτην, ὡς παντελῶς ἀσύστατον καὶ ἀβάσιμον. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, στοιχοῦν ἀπαρεγκλίτως τῇ κανονικῇ καὶ νομοταγεῖ αὐτοῦ πολιτείᾳ, οὐδέποτε ἀνεγνώρισε τῇ Ρουμανίᾳ (καθὼς καὶ πάσῃ ἐτέρᾳ ξένῃ Δυνάμει) τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἀναμειγνύεσθαι ἢ ἐπεμβαίνειν, ὑφ' οἷονδήποτε τύπον, εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις τῶν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Ὁθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας βιούντων Ὀρθοδόξων, ὑπηκόων τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου καὶ τέκνων πιστῶν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Κατὰ συνέπειαν, τὰ περὶ διαπραγματεύσεων, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως διεξαχθησομένων, πρὸς τρίτους, ἐλέγχονται ὡς πάντῃ ἀνύπαρκτα καὶ φαντασιώδη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ 24 Μαρτίου, κατέφθασεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα.

«Νικωσία.

Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην,

Πολιτικοὶ ὁμόφρονες Κιτίου ὑπέβαλον ἐν Νομοθετικῷ, ἀποτελουμένῳ ἐξ Ἀγγλῶν, Ὁθωμανῶν καὶ Ἑλλήνων, νομοσχέδιον πρὸς ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου, ἀντιμαχόμενον ἱεροῖς κανόσιν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, σφετεριζόμεον δικαιωμάτων αὐτῆς, παρεχομένων ἀναρμοδίῳ λαϊκοῖς. Ἰερὰ Σύνοδος Κύπρου ἀδικοῦμένη ἐπικαλεῖται

βοήθειαν Μεγάλῃς Ἐκκλησίᾳς ἀποκροῦσαι κίνδυνον.

Ἱερὰ Σύνοδος»

Τὸ περιεχόμενον τοῦ τηλεγραφήματος τούτου παρήγαγεν, ὡς εἶκος, ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ὁδυνηράν ἐκπληξιν ἐπὶ τοῖς τολμηθεῖσιν ἀντικανονικῶς καὶ ἐκθέσμως. Ὡς γνωστὸν, τὸ Νομοθετικὸν Συμβούλιον Κύπρου, ἐν ᾧ τὰ μὴ ὀρθόδοξα καὶ μὴ χριστιανικὰ μέλη εἰσὶν ἰσάριθμα τοῖς ὀρθόδοξοις τοιούτοις προεδρεύεται δὲ ὑπὸ τοῦ κατὰ καιροῦς ἀγγλου Ἀρμοστοῦ τῆς νήσου, ἔχον ὅλως ἄλλοτον πολιτικὸν προορισμὸν, φύσει ἀποκλείεται, διὰ πολλοῦς κανονικοῦς λόγους, ἀπὸ πάσης ἀναμίξεως ἢ συμμετοχῆς εἰς τὰ ἀφορῶντα καὶ ἐν γένει μὲν τὴν διαρρύθμισιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου, ἰδιαίτατα δὲ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν λοιπῶν πνευματικῶν ποιμένων τῆς νήσου.

Ἡ διὰ τοῦ ἐπιχειρουμένου ἄρα πραξικοπήματος λακπάτησις ρητῶν διατάξεων τῶν ἱερῶν κανόνων ἀναφερομένων εἰς αὐτὰς τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, πρωτοστατούντων αὐτῶν ἐκείνων, οἵτινες, καὶ αὐτὴν τὴν παρέμβασιν τῶν σεπτῶν πατριαρχικῶν θρόνων πρὸς εἰρηνευσιν τῆς κλυδωνιζομένης ἀδελφῆς Ἐκκλησίας, — παρέμβασιν οὔτε ἀντικανονικὴν οὔτε ἀσυνήθη ἐν τῇ ὀρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ — πάσῃ δυνάμει ἀπέκρουσαν, ἐπὶ τῇ κενῇ προφάσει μήπως δι' αὐτῆς θιγῶσιν, ἢ μειωθῶσι, τὰ κανονικὰ δίκαια τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, εἶναι τόσον παράτολμος καὶ ἀπροκάλυπτος, ὥστε πεποιθᾶμεν ὅτι καὶ, αὐτοὶ οἱ ἐν στιγμῇ, πάντως, βιαίας ἐκρήξεως ἀνθρωπίνων παθῶν προδόντες εἰς τὴν σύλληψιν καὶ διενέργησιν τοῦ ἐν λόγῳ νομοσχεδίου, νηφαλιώτερον σκεπτόμενοι καὶ ἀναλογιζόμενοι, τὸ μὲν τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης ἥτις μέλλει βαρύνειν αὐτοὺς ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, τὸ δὲ τὴν ἐπαύξησιν τῶν δεινῶν ἅτινα ἢ ἐπιδιώξῃς τοῦ ὀλεθρίου νομοσχεδίου ἀφεύκτως θὰ προκαλέσῃ ἐπὶ τῆς καὶ ἄνευ τούτων ἱκανῶς ἤδη ταλαιπωρηθείσης καὶ ταλαιπωρουμένης ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, θέλουσι παραιτηθῇ αὐτοῦ καὶ ἐπιζητήσῃ, ἐν πνεύματι χριστιανικῆς πραότητος καὶ ὁμονοίας, τὴν ἐξομάλυνσιν τῆς μετεώρου ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως,

τῆς κατατρυχούσης ὁδυνηρῶς, ἀπὸ ἐπταετίας ὅλης, τὴν ἑαυτῶν χώραν.

Πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ποθητοῦ τούτου ἀποτελέσματος, ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ἔσπευσε νὰ διαβιβάσῃ, συνοδικῇ διαγνώμῃ, πρὸς ἐσπέρας τοῦ Σαββάτου, τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα.

Ἱερὰ Σύνοδος Κύπρου καὶ Μητροπολίτη Κιτίου.

Ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἀποδοκιμάζει πᾶσαν πρᾶξιν μὴ οὔσαν σύμφωνον ἱεροῖς κανόσι καὶ πολιτεύματι αὐτῆς, εὐχομένη τῇ ἀδελφῇ Ἐκκλησίᾳ ὁμόνοιαν καὶ ἐνίσχυσιν ἐξ ὕψους ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ.

Πατριάρχης ἸΩΑΚΕΙΜ

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Ὁ ἐπὶ διάστημά τι μετριασθεὶς φόβος ὡς ἐκ τῶν παρασχεθεισῶν ἐνθαρρυντικῶν διαβεβαιώσεων καὶ ὑποσχέσεων, ἤρξατο πάλιν κυριαρχῶν ἀνὰ τὸ ὀρθόδοξον ἑλληνικὸν στοιχεῖον ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ, κατόπιν τῶν νέων ἀπειλητικῶν ἐνεργειῶν καὶ δηλώσεων τῶν μελῶν τῶν κομιτάτων.

Ἐστία τούτων ἐγένετο, αὐθις, ὁ Πύργος, ἐνθα συνεκεντρώθησαν ἤδη τετρακόσιοι, περίπου, κομιτατζήδες, μὴ ἀποκρύπτοντες ὅτι σκευωροῦσι τὸν ὀλεθρον καὶ τῶν ἐναπολειφθέντων Ἑλλήνων ὀρθόδοξων. Ἦδη, ἀπὸ τῶν ἀρχῶν Μαρτίου, συναγείραντες τὸν ὄχλον τῆς πόλεως, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ βουλγαρικοῦ ναοῦ καὶ τοῦ διευθυντοῦ τῆς βουλγαρικῆς ἐφημερίδος «Φωνὴ τοῦ Πύργου», εἰσώρμησαν εἰς ἑλληνικὴν οἰκίαν, ἐνθα ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῇ γάμος ὀρθόδοξων, τοῦ ἐξ Ἀγχιάλου Νικολάου Ἰωακείμ Νίκου μετὰ τῆς Παρασκευῆς Δούκα Νικολάου καὶ, βίᾳ ἀπελάσαντες τὸν μέλλοντα νὰ τελέσῃ τὸ μυστήριον ὀρθόδοξον ἱερέα παπᾶ Στυλιανὸν, τὸν μόνον ὀρθόδοξον ἐν τῇ πόλει ἐναπομείναντα ἱερέα, ἐπέβαλον τὸν βούλγαρον σχισματικόν τοῦ ἐπάρχου τῆς πόλεως, οὔτινος τὴν προστασίαν ἐπεκαλέσθησαν οἱ ὀρθόδοξοι, ἀπάθέστατα δηλώσαντες ὅτι «ἔδει νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ».

Τὴν δευτέραν 19 Μαρτίου, οἱ ἐν Ἀγχιάλῳ κομιτατζήδες ἀπεπειράθησαν νὰ θέσωσι πῦρ ὅπως καταστρέψωσιν ἐντελῶς καὶ τὴν μόνην ἐναπομείνανσαν ἔξω συνοικίαν (ἔξω μαχαλάς). Ἀλλ' εὐτυχῶς, τοῦ πράγματος γνωσθέντος ἐγκαίρως, προελήφθη τὸ κακόν.

Διὰ τὴν κυριακὴν δὲ 25 τρέχοντος μετ' ἐπιτάσεως διεδίδετο ὅτι τὰ βουλγαρικὰ στίφν θὰ μετέβαινον εἰς Μεσημβρίαν καὶ Σωζούπολιν ὅπως κακουργήσωσι, κατὰ τὸ εἰωθὸς αὐτοῖς. Ἀγνοοῦμεν εἰσέτι ἂν αἱ ἀπειλαὶ αὗται ἐπραγματοποιήθησαν.

Ὡς ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης ἐξακολουθεῖ ὁλονὲν ἀκατάσχετος ὁ διὰ ξηρᾶς ἐκπατρισμὸς τῶν Ἑλλήνων. Τὰ χάνια τῆς Ἀδριανουπόλεως κατακλύζονται ὑπὸ προσφύγων ἐκ Καβακλή καὶ Στενιμάχου, ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων, ἀναμενόντων τὴν σειρὰν τῶν πρὸς ἀναχώρησιν σιδηροδρομικῶς εἰς Δεδέαγατς, ὁπόθεν ἐπιβιβάζονται διὰ τὴν ἀλλοδαπὴν.

Καὶ εἰς Δεδέαγατς ὁ συνωστισμὸς εἶναι τοσοῦτος, ὥστε συστάσεις διαβιβάζονται εἰς Ἀδριανούπολιν περὶ μὴ ἀθρόας ἀποστολῆς τῶν προσφύγων, καθόσον δὲν ὑπάρχουσι πλέον καὶ ἐκεῖ διαθέσιμα καταλύματα πρὸς τοποθέτησιν αὐτῶν μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς ἀναχωρήσεως, ὥς ἐκ τοῦτου δὲ μεγάλαι δυσχέρειαι προκύπτουσι.

Μεταξὺ τῶν προσφύγων βλέπει τις καὶ λειποτάκτας τοῦ βουλγαρικοῦ στρατοῦ. Κατὰ δὲ τὰς ὁμοφώνους διαβεβαιώσεις ἀπάντων, ἡ κατάστασις ἀπέβη τοσοῦτον ἀφόρητος, ὥστε οὐδὲ εἰς Ἑλλήνιν εἶναι δυνατόν νὰ μείνῃ οὔτε θὰ μείνῃ ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ.

*

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἐκθεσίς Μητροπολίτου καὶ
Δημογεροντίας Δράμας.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Πρὸ τινων ἡμερῶν ἐπεδόθη, εἰς τὴν ἐνταῦθα Διοίκησιν, ἀναφορὰ, δικατερεῖς μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον φέρουσα ὑπογραφάς, πράγματι δὲ καὶ τῇ ἀληθείᾳ οὐδεμίαν φέρουσα ὑπογραφὴν ἀνθρώπων ἐχόντων δικαίωμα ὑπογράφειν καὶ ἀναφέρεισθαι εἰς τὰς Ἀρχάς, διότι πάντες οὗτοι, ὡς ἐκ τοῦ ἐσωκλείστου κατὰ λόγου θέλετε ἐννοήτῃ, εἶνε ἢ μείρακες δωδεκαετείς, ἢ ἐμπρησταὶ ἐγκάθειρτοι, ἢ φερόνιοι καὶ ἄστεγοι ἄνευ σταθερᾶς δια-

μονῆς, ἢ ξένοι καὶ παντελῶς ἄγνωστοι ἀνεγκυσθέντες εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἐκ τῆς ἐσχάτης κοινωνικῆς ὑποστάθμης καὶ ἐπὶ πᾶσιν, ἀνθρωπομνηδὲν ἔχοντες κοινὸν πρὸς τὸν τόπον καὶ τεθαρμένοι ὑπὸ τὴν κοινὴν καταφρόνησιν καὶ χλεύην τῆς ἐνταῦθα κοινωνίας.

Ὡς δὲ πληροφοροῦμεθα, καὶ ἡ ἐνταῦθα Διοίκησις, καὶ εἰς τὸ ποῖόν τῶν ὑπογραφόντων τὴν ἀναφορὰν καὶ εἰς τὸ ποσὸν τῶν ὑπογραφῶν—αἵτινες φαίνονται μὲν δεκατερεῖς, ἀλλ' ἀφαιρουμένης τῆς μίας τοῦ μεταμεληθέντος Εὐθυμίου παπαῦ Νικολάου καὶ κατ' ἀκολουθίαν διαγραφομένου, καὶ τῶν λοιπῶν ἑνδεκα, δι' οὓς λόγους ἀναφέρει τὸ ἐσωκλείστον σημείωμα, ὑπολείπεται εἰς καὶ μόνος ὁ ἐπὶ κεφαλῇ πάντων φερόμενος Κύρος Φίτζου, ὁ καὶ ἀρχηγὸς καὶ μοναδικὸν μέλος τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας, ἥτις εὐρύσκει αὐτὸν ἐν χρεωκοπίᾳ ἠθικῇ καὶ ὕλικῇ προσεέλκυσε πρὸς δημιουργίαν φανταστικῆς καὶ ἐν Δράμα ρωμουνικῆς παρασυναγωγῆς—καὶ ἡ ἐνταῦθα δὲ Διοίκησις εἰς ταῦτα πάντα, ὡς ἀνωτέρω εἵπομεν, ἀποβλέπουσα, ἀπέριψε τὴν ἀναφορὰν δι' ἐπισήμου μασδατᾶ τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου.

Παναγιώτατε ἔχοντες νὰ σκεφθῶμεν περὶ ἄλλων σπουδαίων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, θεωροῦμεν καὶ τοῦ κόπου ἀνάξιον νὰ σκεφθῶμεν σοβαρῶς περὶ τοῦ καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ τμήματι ἀνακινουμένου ρωμουνικοῦ ζητήματος. Τῷ Θεῷ ἡ δόξα, τοιαύτη τις λύμη δὲν ἐμόλυνεν, οὐδὲ εἶνε δυνατόν νὰ μολύνῃ τὰς ἀκοάς καὶ τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶν καὶ φιλογενῶν ἐνταῦθα τέκνων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους· φρίκη δὲ καὶ ἀποτροπιασμὸς καταλαμβάνει πάντα ἐνταῦθα πολίτην καὶ ἐπὶ τῇ ἀπλῇ μόνῃ ὑπονοίᾳ ὅτι εἶνε δυνατόν ποτε, ἀντὶ τοῦ ἐκπάγλου κάλλους τῆς μητρικῆς ἡμῶν ἑλληνικῆς γλώσσης, νὰ ἀκουσθῇ ποτε ἐν τῇ θείᾳ καὶ λατρευτῇ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς Σχολαῖς ἡ ρωμουνικὴ γλώσσα, ἡ ὅλως ξένη καὶ ἄγνωστος καὶ εἰς αὐτοὺς ἔτι τοὺς λαλοῦντας τὸ κουτσοβλαχικὸν ἰδίωμα, τὸ ἐν τισιν ἄλλοις, μακρὰν ἡμῶν, τόποις τῆς μακεδονικῆς καὶ ἡπειρωτικῆς γῆς, ἔστιν ὅτε, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ὁμολόμοις καὶ ὁμοδόξοις Ἑλληνοβλάχοις, τοῖς πλέον ἡμῶν, ὡς μεθ' ὑπερηφανείας τὸ διακηρύττουσιν, εἰς τὰ πάτρια ἁφωσιωμένοις ἀδελφοῖς ἡμῶν, βχθέως συνκισθανομένοις, ὅτι οὐδεμία συγγένεια συνδέει αὐτοὺς πρὸς τοὺς παρὰ τὸν Ἴστρον βιοῦντας καὶ ἐγκαχυομένους ὅτι ὁ θρησκευτικὸς καὶ ἐθνικὸς αὐτῶν βίος διέρρευεν ἐν ἀδιασχεύτῳ καὶ συνεχεῖ ἱστορικῇ ἀρμονίᾳ καὶ ἐνώσει μετὰ τοῦ πιστοῦ εἰς τὰ πάτρια Ἑλληνογλώσσου ὀρθοδόξου λαοῦ.

Ἐπὶ τῇ γλυκεῖᾳ καὶ ἀκραδάντῳ πεποιθήσει, ὅτι ἐν τῷ ἀνχτολικῷ τῆς Μακεδονίας διαμερίσματι, ὅπερ

κατ' εὐδελίαν τῆς θείας Προνοίας οἰκοῦμεν ἡμεῖς, δὲν εἶνε δυνατὸν ἢ σπορά αὐτῇ τῶν τριβόλων καὶ ἀκανθῶν νὰ ριζοβολήσῃ καὶ αὐξηθῇ, καὶ ὅτι ἐν ταῖς σπαργάνοις τῶν εἶνε προσωρισμέναι νὰ ἐξαφκνισθῶσιν ὅλαι αἱ προσπάθειαι πρὸς διάσπασιν τοῦ ἐνός καὶ ἀδιαιρέτου ὁρθοδόξου ἐλληνικοῦ λαοῦ, καὶ ἐπὶ τῇ διαβεβαιώσει ὅτι καὶ ἡμεῖς, ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν ὁποίων ἔλαχεν εἰς τὸ γένος ὁ βαρὺς οὗτος κλῆρος τῶν δεινῶν δοκιμασιῶν, προθύμως καὶ ἀγογγύστως πάντες ὁμοῦ καὶ ἕκαστος ἰδιαιτέρως θέλομεν ἐπιτελέσει τὸ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος ἐπιβαλλόμενον ἡμῖν καθήκον, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ μεγαθύμου ἡμῶν Ἀνακτος καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὑποσημειούμεθα μετ' ἀπεριορίστου σεβασμοῦ τέκνα πειθήνια καὶ εὐσεβῆ

τῆς Ὑμετέρης Θειοτάτης Πανηγιότητος

Ἐν Δράμᾳ τῇ 16 Φεβρουαρίου 1907.

† ὁ Δράμας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Οἱ Δημογέροντες Δράμας

X' Ἀντώνιος Ἰωάννου

K. Λαβέλης

(T. Σ.)

Δ. Ἀθανασιάδης

Ἀθανάσιος Δ. Πέτσας

Πέτρος Κωνσταντίνου

**Κατάλογος τῶν ὑπογραψάντων τὴν
πρὸς τὴν Διοίκησιν Δράμας
ἀναφορὰν ρωμουνιζόντων
δῆθεν ἐν Δράμᾳ.**

Κύρος Φίτζου· ἐκ Κρουσόβου, διαμένων ἐν Δράμᾳ, ὁ καὶ ἀρχηγὸς καὶ μοναδικὸν μέλος τῆς ρωμουνικῆς ἐνταῦθα προπαγάνδας· χρεωκοπήσας καὶ μὴ πῶ ἀποκτασταθεὶς, ὑπηρετεῖ τῇ προπαγάνδᾳ, ἵνα ἔχῃ τὰ πρὸς ζώειαν.

Ἰωάννης Κύρου Φίτζου· ὁ υἱὸς τοῦ δωδεκαετῆς μείραξ.

Τάκης Ν. Ράπτης· ἐμπρηστής, κατάδικος καὶ ἐγκάθειρκτος, ἐστερημένος φυσικῶς τῶν ἀστικῶν του δικαιωμάτων, καὶ μὴ δικιούμενος, κατ' ἀκολουθίαν, ὑπογράφειν πρὸ τῆς ἀποτίσεως τῆς ποινῆς του.

Βικτωρία Πάνδου· πρὸς αὐξήσιν τοῦ ἀριθμοῦ καὶ αἱ γυναῖκες ἐγείνουν ἄνδρες· καὶ μὴ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουσι δικαίωμα ψήφου, ἢ ἐν λόγῳ Βικτωρία, γνωστῆς ἐπιληψίμου διαγωγῆς καὶ μήτηρ θυγατρὸς ὁμοίας αὐτῇ, οὐδὲ γὰρ γνωρίζουσι κουτσοβλαχικόν.

Ἰωάννης καὶ Γεώργιος Δ. Σουτῶν· δύο ἀδελφοὶ ἐκ Βερροίας τυχοδιώκται, φερέοικοι, ἄνευ οἰκο-

γενείας, χθὲς μόλις ἐλθόντες εἰς Δράμην καὶ αὐριοῦ ἀναχωρήσοντες, δὲν εἶνε κάτοικοι Δράμας καὶ φυσικῶς τῷ λόγῳ δὲν δικιοῦνται νὰ ὑπογράψωσιν ἀναφορὰς πρὸς Ἱδρυσιν ρωμουνικῆς Σχολῆς ἐν Δράμᾳ, πόλει ξένη ὅλως αὐτοῖς.

Εὐθύμιος Παπᾶ Νικολάου· ἐκ Κρουσόβου, μόλις σαγηνευθεὶς καὶ ἀμέσως ρίψας κατὰ πρόσωπον τοῦ Κύρου Φίτζου τὰ ἀργύρια, προσῆλθε τῷ Μητροπολίτῃ Δράμας αἰτούμενος, ἐγγράφως, συγγνώμην διὰ τὸ διαπραχθὲν σφάλμα.

Σταμάτιος Στ. Καφετζῆς· ξένος καὶ αὐτὸς καὶ περιπλέον προσωρινῶς διαμένων ὅχι ἐν Δράμᾳ ἀλλ' ἐν Δολάτῳ.

Νικόλαος Κουγιουμτζῆς· ἐκ Νεβέσκας, νέος δεκαεξαετής, ἄγαμος, ὑπὸ πατρικὴν τελῶν ἐξουσίαν ὑπεξούσιος καὶ διατρεφόμενος ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, πιστοῦ μένοντος εἰς τὰ πατρία.

Θωμᾶς Κώστα· ξένος καὶ τὸσον ἄγνωστος εἰς τὸν τόπον, ὥστε οὐ πῶ κατωρθώθη νὰ γνωσθῇ ἐκ τίνος τέλματος ὑποστάθμης κοινωνικῆς ἀνελεύσθη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὸ ἀπόβρασμα τοῦτο.

Τάκης Παπᾶ Γιάννης· ἐκ Σαμαρίνης, πρὸ τριμηνίας ἐξεπίτηδες, ἴσως, ἀποδημήσας εἰς Δράμην, ἵνα αὐξηθῇ κατὰ μονάδα μίαν ἐτι ὁ περιούσιος λαὸς ὁ ἀνασυρόμενος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν· ἄνευ οἰκογενειακῆς στέγης, ἄνευ ἐργασίας, ἄνευ διαμονῆς ἐνταῦθα, προσωρινῶς διατρεφόμενος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του, πιστοῦ εἰς τὰ πατρία μένοντος ἐνταῦθα.

Βασίλειος Παπαγιάννη· ἀνήλικος δωδεκαετῆς υἱὸς τοῦ ἐν Δράμᾳ διαμένοντος Δημητρίου Παπαγιάννη, ἀδελφοῦ τοῦ προσημειωθέντος Τάκη, μὴ ὑπογράφας ὁ ἴδιος, ἄλλως τε μὴ δικιούμενος, ὡς ἄνηθος παῖς, νὰ ὑπογράψῃ καὶ

Γεώργιος Κουντουρατζῆς· τίς καὶ οὗτος ὁ κεκρυμμένος θησαυρὸς δὲν κατωρθώθη νὰ ἐξιχνισθῇ.

Ταῦτα τὰ ὀνόματα τῶν 13 τὸν ἀριθμὸν περιτριμμάτων τῆς κοινωνίας, ὅσα τὴν πατρίον καταλιπόντα γῆν καὶ, χώρην ἐκ χώρης ἀμειβόμενα, εὐρέθησαν τὰ μόνον νὰ ὑπογράψωσιν ἐν ἀναφορᾷ πρὸς Ἱδρυσιν ἐν Δράμᾳ ρωμουνικῆς παρασυναγωγῆς!

Ἀντίγραφον τοῦ παρόντος ἐπεδόθη καὶ εἰς τὴν ἐντόπιον Διοίκησιν καὶ Ἀστυνομίαν.

Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Δράμας
τῇ 16 Φεβρουαρίου 1907.

(T. Σ.)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΞ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

(Ἰδε σελίδας 7—9 καὶ 47—49 καὶ 105—108 τοῦ μετὰ χειρὸς τόμου).

Ἐξ Ἀδριανουπόλεως ἐλθόμεν ἔρτι καὶ μετ' εὐχαριστήσεως ἐκδίδομεν τὸν ἱστολογισμόν τῆς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, ἐπιτελούσης τὸ πρὸς τοὺς πάσχοντας ἀδελφούς καθήκον ἐν ἀγαστῇ συμπνοῇ, ἧς τὸσχύτην ἔχουσιν ἀνάγκην ἰδιῶται καὶ κοινότητες καὶ ἔθνη πρὸς εὐδοκίμῃσιν. Τὸ ὅλον τῶν κατὰ τὸ ἐκπνεῦσιν ἤδη ἔτος εἰσπράξεων ἀνῆλθε μετὰ τοῦ περισσεύματος τοῦ προπαρελθόντος ἔτους (4419) εἰς γρόσια 27912, τὰ δὲ ἔξοδα εἰς 22647, προστεθέντος εἰς τὰ κεφάλαια ποσοῦ ἐκ γροσίων 3382. Αἱ τακτικαὶ πρόσοδοι τοῦ καλλίστου τούτου σωματείου μερικώτερον ἀναλυόμεναι εἰσὶν αὗται· συνδρομαὶ μελῶν 9904—εἰσπράξεις κιθωτίου 4122—δίσκοι ἐν ναοῖς 3248—ἐκ συνοικεσίων, διὰ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως, 1370—συνδρομαὶ συντεχνιῶν 717—τὰ λοιπὰ εἰσὶ τόκοι χρημάτων καὶ δωρεαί. Ἡ Ἀδελφότης ἔχει κατὰτεθειμένη παρὰ τῷ τραπεζιτικῷ κατὰστήματι Μ. Ἀλτινκμάζη 20385 γρόσια, εἰς μετοχὰς Ἑθνικῆς τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ Αἰγυπτιακῆς πιστώσεως 5367, εἰς ἃ προσθετέον καὶ τὰ χορηγηθέντα δανειακῶς εἰς τὴν κεντρικὴν ἐφορίαν 4704 γρόσια.

Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων πληροφοριῶν ἀφορμώμενοι ἀναγράφομεν ὅτι τὸ παλαιότερον τῶν νῦν λειτουργούντων ἐν Ἀδριανουπόλει σωματείων ἐστὶν ὁ Φιλεκπαιδευτικὸς Σύλλογος, ζῶν ἀριθμῶν ἐτῶν ἐπτὰ καὶ τριάκοντα, διότι τὰ λοιπὰ, καθ' ἃς ἔχομεν ἀκριβεῖς εἰδήσεις, ἀριθμοῦσιν ἔτη ζωῆς ἀπὸ πέντε μέχρις εἴκοσι ἐτῶν· αὗται δ' εἰσὶν ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης καὶ ὁ Σύλλογος «Ὁμόνοια» (γυναικεῖος) ἐν τῷ ἄστει—ἡ Ἀδελφότης «Ἀγάπη» εἰς τὸ προάστειον Ἰλιδιμίον—ἡ Ἀδελφότης «Ὁμόνοια» ἐν τῷ προαστείῳ Κιρεσχάνε—αἱ Ἀδελφότητες τῶν προαστείων, ἀμρότεραι «Εἰρήνη» δῆλον οὖν ἡ τοῦ Κιγικίου καὶ ἡ τοῦ Κούμ-μυχλέ. — Τῆς κοινῆς δ' ὠφελείας κατὰστοχάζονται τὸ τε Ταμεῖον τῶν ὀρφανῶν καὶ ἐκθέτων, ἐν τῷ ἄστει, ἡ κεντρικὴ ἐπὶ τῆς ἐκπαίδευσως ἐφορία, ἐν τῷ ἄστει, ἡ ἐπιτροπεία τοῦ Συσσιτίου τῶν ἀπόρων μαθητῶν, ἐν τῷ ἄστει, ἡ ἐπιτροπεία τοῦ κοινοτικοῦ οἰκοτροφείου τῶν ἀρρένων καὶ τινες εἰσὲτι ἐπιτροπεύει, εἰς ἃς δίδουσι τὴν γένεσιν ἢ δυστυχήματα τυχαία, πυρκαϊκὰ καὶ τὰ πρᾶπλήσια ἢ κατὰδιωγμὸς τῶν ὀρθοδόξων διερχομένων διὰ τῆς Ἀδριανουπόλεως.

Πάσας τὰς πράξεις τῶν ἀγαθοεργῶν καὶ κοινωφελῶν τῆς Ἀδριανουπόλεως σωματείων ἐπιβλέπει καὶ ἐξελέγχει ἡ δημογεροντία, ἡ ὑφισταμένη ἀπὸ δύο ἑκατονταετηρίδων καὶ περισσότερον, ἐγκατασταθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων Δοσιθέου. Περὶ ταύτης ἰδίαν πραγματεύειν, ὀφειλομένην εἰς τὸν κάλαμον λογίου ὁμογενοῦς, θέλομεν δημοσιεύσει ἐν τῇ «Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ».

Ἐκ Διδυμοτείχου, κατὰ παράκλησιν ἡμῶν, ἀποστέλλονται αἱ λεπτομερεῖς εἰδήσεις αὗται αἱ καταδεικνύουσαι καὶ τὴν ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ταύτῃ ἐπαρχίᾳ ἐπιτελουμένην εὐδοκίμως ἐργασίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ μητροπολιτικῷ γραφείῳ τάξιν καὶ ἀκριβεῖαν κειμένην πολλοῖς ἀξιωματικῶν παράδειγμα.

Ἡ ἀγαθοεργία διενεργεῖται κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων, τοῦ Μ. Πάσχα καὶ τὰς ἀπόκρεω ἐκ μέρους τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως, τοῦ ταμεῖου τῆς ἐφοροδημογεροντίας καὶ τῶν ταμείων τῶν ἱερῶν ναῶν, καθὼς καὶ τοῦ τῆς Ἀδελφότητος «Ἀγάπης». Ἀλλὰ κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος ἐνεκα τοῦ διαρκῶς βαρυτάτου χειμῶνος, τὸ ποσὸν τὸ πρὸς βοήθειας ἐνδεῶν καὶ ἀπόρων οἰκογενειῶν διδόμενον ὑπερέβη τὸ τετραπλάσιον τῶν προηγουμένων ἐτῶν.

Ἀγαθοεργὰ σωματεῖα ὑπὸ τὸν τίτλον «Φιλόπτωχος καὶ Φιλόμουσος Ἀδελφότης» λειτουργοῦσιν ἐπιφελῶς τρία· ἐν ἐν Διδυμοτείχῳ, συσταθὲν τῷ 1900, ἀγαστῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Διδυμοτείχου κ. Φιλάρτου, ἐν ἐν Σουφλίῳ, καὶ ἕτερον ἐν Μ. Ζαλουφίῳ, συσταθέντα ἐπίσης πρὸ διετίας.

Πόλεις καθ' ἅσας τὴν ἐπαρχίαν ὑπάρχουσι δύο· τὸ Διδυμότειχον καὶ τὸ Σουφλίον αἵτινες οἰκοῦντες ἢ μὲν ὑπὸ 1200, ἢ δὲ ὑπὸ 1500 οἰκογενειῶν ὀρθοδόξων ἐλλήνων. Κωμοπόλεις τέσσαρες· ἡ Μανδρίτσα, ἔχουσα 480 οἰκογενείας ὀρθοδόξων ὁμογενῶν λαλούντων καὶ ἁλβανικόν τι διαλεκτικὸν ἰδίωμα· δεύτερον, τὸ Μέγα Ζαλούφι, ἔχον 500 οἰκογενείας ὀρθοδόξων ἐλλήνων ὁμιλούντων καὶ ἁλβανικὸν ἰδίωμα· τρίτον, τὸ Κιουπλίον, ἔχον 500 οἰκογενείας ὀρθοδόξων ὁμογενῶν καὶ τέταρτον, ἡ Κορναρωλεᾶ, ἔχουσα 300 οἰκογενείας ὀρθοδόξων ἐλλήνων. Κῶμαι καὶ χωρία 46 κατὰ τοῦτον τὸν ὅλῳ ὑπὸ 5470 οἰκογενειῶν ὀρθοδόξων ὁμογενῶν. Οὕτως ἐν ἀπάσῃ τῇ ἐπαρχίᾳ Διδυμοτείχου ὑπάρχει πληθυσμὸς ὀρθόδοξος ὁμογενῆς 9950 οἰκογενειῶν.

Σχολαὶ λειτουργοῦσιν εἰς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ εἶδος αἱ ἐξῆς· α') ἀστικαὶ 4—β') παρθεναγωγεῖα 2—γ') νηπιαγωγεῖα 8—δ') δημοτικαὶ 9—καὶ ε') γραμ-

ματοδιδασκαλεία 40. = 63· εἰς τὰς σχολὰς ταύτας, αὐστηρῶς ἐποπτευομένης ὑπὸ τοῦ πολυμαθοῦς μητροπολίτου, φοιτῶσι μαθηταὶ μὲν 3500, μαθήτριάς δὲ 1250—ἐν ὧν 4750· ἐν αὐταῖς διδάσκουσιν, ἐκπληροῦντες ἀόκνως τὸ ἐκυτῶν καθήκον, διδάσκαλοι μὲν 67, διδασκάλισαι δὲ 12—ἐν ὧν 79.

Ἱερεῖς ἐν ὅλῃ τῇ ἐπαρχίᾳ ἀριθμοῦνται περὶ τοὺς 100. Ναοὶ 55, μοναστήρια δὲ τρία· τὸ ἐν ἐνοριακόν, ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, κείμενον παρὰ τὸ χωρίον Δαδῆα, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ «Μονὴ Δαδῆα»—τὸ ἕτερον Ἰβηρικόν, κείμενον πλησίον τοῦ χωρίου Κορνοφωλῆα, ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐν τῇ διοικητικῇ περιφερείᾳ τῆς πόλεως Σουφλίου εὐρισκόμενα—τὸ δὲ τρίτον ἀνήκον εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον, ἐπ' ὀνόματι καὶ τοῦτο τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, κεῖται πλησίον τῆς πόλεως Διδυμοτείχου—Ἱερά προσκυνηματὰ ἐν εἵδει παρεκκλησίων ὑπάρχουσιν ἐν τῇ πόλει Διδυμοτείχου καὶ μόνον, ὡς ἀρχαῖα, πέντε· ἦτοι τὸ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, τὸ τοῦ ἁγίου Νικολάου, τὸ τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης, τὸ τῆς ἁγίας Μαρίας, ἐντὸς τοῦ φρουρίου κείμενα, καὶ ἐν ἑτέρῳ ἔτι τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς πόλεως. — Ἀγίασματὰ δὲ τρία τὸ τῆς ἁγίας Κυριακῆς, τὸ τῆς ἁγίας Πρασκευῆς καὶ τὸ τῆς ἁγίας Φωτεινῆς, πανηγυρίζοντα κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς ἐορτῆς τῶν ἁγίων ἐκαστον.

Κηροποιεῖα, συστηθέντα φιλογενεῖ προμηθείᾳ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου κ. Φιλάρτου, λειτουργοῦσιν ἐπιφελῶς δύο· ἐν ἐν Διδυμοτείχῳ ἀπὸ τοῦ 1900, καὶ ἐν ἐν Σουφλίῳ ἀπὸ τοῦ 1905· τὸ προϊόν τῶν καταστημάτων τούτων ἐξασφαλίζει ἐν τῷ μέλλοντι τὸν κύριον πόρον τῶν δυσχερῶς συντηρουμένων ἐκπαιδευτηρίων τῶν ὁμογενῶν.

Μετὰ χαρὰς μαρτυροῦμεν ὅτι ὁ ἀγισμὸς τῆς κυριακῆς ἐπιδιώκεται δραστηρίως ἐκ μέρους τοῦ μητροπολίτου, ὅστις ἐν τῷ τακτικῷ κατὰ πᾶσαν κυριακὴν ἐποικοδομητικῶτάτῳ κηρύγματι τοῦ θείου λόγου οὐ παύεται νοουμένων καὶ περὶ τοῦ οὐσιώδους ζητήματος τούτου.

Προσθετέον ἐν τέλει τῆς πολυτίμου ταύτης στατιστικῆς ὅτι, γάμοι κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος ἐτελέσθησαν καθ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν περὶ τοὺς 480.

Ἐκ Χαλδίας εὐφρόσυνον ἡμῖν ἄγγελμα μεταδίδεται, βραδύτατα ληφθέν ἕνεκα τῆς κακοκαιρίας. Ἐν τῷ Μεταλλεῖῳ τοῦ Λευκοῦ Ὄρους, πανηγυρισθείσης

τῆς ἐπετείου μνήμης τῶν Τριῶν Ἱερarchῶν, τῇ 30 δὴλα δὴ τοῦ προπαραλθόντος μηνός, ἡ πραγματικὴ φιλογένεια τῶν κατοίκων, ἀναζωπυρηθεῖσα ὑπὸ τῶν λαμπρῶν λόγων καὶ τοῦ λαμπροτέρου παραδείγματος τοῦ θερμουργοῦ μητροπολίτου Χαλδίας καὶ Χερροιάνων πατριωτάτου κ. Λαυρεντίου, θαυμαστὰ παρέσχε τεκμήρια, τιμῶντα τοὺς ὁμογενεῖς ἡμῶν. Καὶ ὁ μὲν μητροπολίτης ἡγγεῖλεν ἐτήσιαν αὐτοῦ χορηγίαν ἐκ λιρῶν τουρκικῶν 5 ὑπὲρ τῆς σχολῆς, οἱ δὲ φιλόμουσοι κκ. Ἰω. Χαρακλίδης καὶ Χατζῆ Θεόδωρος Κυριακίδης προσήνεγκον ἀνὰ 20 λίρας—οἱ κκ. Νικ. καὶ Γεώργιος Κουστζίδαι ἀνὰ 10 λίρας—οἱ κκ. Μιχαήλ καὶ Ἐφραίμ Δεμιρτζίδαι ἀνὰ 5—ὁ κ. Χαρακλ. Γαβριηλίδης 5—Κύριλλος Καρατζῆς ἱερεὺς 2 καὶ τινες ἕτεροι μικρότερα ποσά. Τοιοῦτοτρόπως ἐν μιᾷ στιγμῇ συνελέγη ποσὸν περισσώτερον τῶν 100 λιρῶν, δι' οὗ τῶν ἐλληνικῶν ὀρθοδόξων ἐκπαιδευτηρίων ἡ δυσχερὴς θέσις εὐκολύνεται. Τὸ συνεχθὲν ποσὸν μισθωρεῖ τριπλῶς ὅτι, ὅπου ρέκτης καὶ ἀκμάζων ἀρχιερεὺς προτρέπει πρὸς τὸ καλὸν καὶ γινώσκει νὰ προτρέπη, ἡ πατροπαράδοτος φιλογένεια τῶν ὁμογενῶν ἀναθερμανομένη παρουσιάζει ἡμῖν λαμπρά καὶ ἀξίεπαινα τεκμήρια μισθωροῦντα τὸ εὐγενὲς τῆς καταγωγῆς καὶ τὸ ζωηρὸν τῶν πατρικῶν παραδόσεων.

Ἐκ Λιτίτσας ἐπιστολὴ λεπτομερεστάτη, καταδεικνύουσα τὸ λαμπρὸν ἔργον τοῦ τέως μητροπολίτου Λιτίτσας καὶ νῦν Τυρολλόης κ. Νικηφόρου, χορηγεῖ ἡμῖν καλλίστας καὶ ἀκριβεῖς στατιστικὰς τῆς ἐν γένει ἡθικῆς, τῆς κοινωνικῆς καὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐργασίας, ἥτις ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ τελεῖται. Ὁ πληθυσμὸς τῶν ὀρθοδόξων τῶν ὑπαγομένων τῇ μητροπόλει Λιτίτσας ὑπολογίζεται μέχρις 11700, ὧν οἱ πλείονες (3302) κατοικοῦσιν ἐν Ὀρτάκιοι—ἐν Ἀκαλνῶ (1135)—καὶ ἐν Λιτίτῃ (1098). Μετὰ τὰς κωμοπόλεις τίθενται ἀμέσως ὡς πρὸς τὸν πληθυσμὸν τὰ χωρία Τσεκερδεκλή (854 κάτοικοι)—καὶ Πλαβοῦ (761), τὰ δὲ λοιπὰ δέκα καὶ τρία χωρία κέκτληται πληθυσμὸν ἀπὸ 554 μέχρις 141. Ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς χωρίοις ὑπάρχουσι ναοὶ ἀνὰ εἰς μὲν ἐν τοῖς λοιποῖς, δύο δὲ ἐν τῷ Ὀρτάκιοι (ὁ τῆς Μεταμορφώσεως ὁ καὶ καθεδρικός καὶ ὁ τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ)—Παρεκλήσεις δ' εἰσὶν ἐν Ὀρτάκιοι ἐν ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Μαρίας, ἐν Πυλοῦ ἐν ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Φωτεινῆς, καὶ ἐν Τσεκερδεκλί ἐν, ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Πρασκευῆς—ἐνοριακὴ μονὴ μία παρὰ τὴν Λήτισαν, τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου

καὶ Ἑλένης, ἀνεγερθεῖσα μὲν πρὸ τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, ὑπὸ τετραμελοῦς δὲ ἐπιτροπείας ἀπὸ ἐτῶν, ἐγγράφῳ πατριαρχικῷ ὁρισμῷ, ἐξ ἀρτακηνῶν καὶ λητιτσηνῶν διοικουμένη, τῇ ψιλῇ ἐποπτεῖα τοῦ μητροπολίτου, καὶ χορηγοῦσα κατ' ἔτος εἴκοσι λίρας εἰς τὰ σχολεῖα Λιτίτσης καὶ Ὀρτάκιοι. — Ἐκ τούτων ἐν τῷ παμπαλαίῳ ναῷ Ἀλεποχωρίου σώζονται τοιχογραφίαι τινές, ἄξιαι σωτηρίας καὶ διαφυλάξεως.

Ἱερεῖς καθ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν Λιτίτζης ὑπάρχουσι 4 ἐν Ὀρτάκιοι, 2 ἐν Μεγάλῳ Δογαντζῇ, 2 ἐν Τσεκερδεκλῇ, 2 ἐν Πκλικράβα καὶ 2 ἐν Λειβαδοί, ὧν ὁ ἕτερος καὶ διδάσκαλος, τὰ δὲ λοιπὰ χωρία, τὰ δεκατρία, ἔχουσιν ἱερεῖς ἰσαριθμούς. Ὁ τέως μητροπολίτης πανιερ. κ. Νικηφόρος εὔρε πρὸ ἐννέα ἐτῶν ἐξ ἱερεῖς ἐν Ὀρτάκιοι, δύο δὲ ἐν Λιτίτση καὶ δύο ἐν Πκλβού, περιορίσας τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν. Παρητηρήσεως ἄξιον ὅτι ἐν τοῖς δεκαοκτὼ τούτοις χωρίοις ὑπάρχουσι νοὶ τρεῖς εἰς τιμὴν ἀνατεθειμένοι τοῦ ἐν ἀγίοις Ἀθανασίου Ἀλεξανδρείας.

Σχολεῖα καθ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν λειτουργοῦσι τρία θηλέων ἐν ταῖς καμοπόλεσιν Ὀρτάκιοι, Λιτίτση, καὶ Ἀκαλνίφ, τρία ἀρρένων καὶ δέκα ἐξ μικτὰ. Ταῦτα δ' ἔχουσι διδασκάλου μὲν καὶ διδασκαλίσσας 31, μαθηταίς 272, μαθητὰς τὰ τῶν ἀρρένων 370, τὰ δὲ μικτὰ 936—ἥτοι ἐν συνόλῳ 1578. Ἐν τῷ κεφαλαιῷ τούτῳ περὶ σχολείων κατὰ καθῆκον πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι μέχρι πρὸ ἐννέα ἐτῶν οὐχὶ καλῶς εἶχον τὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν ὀρθοδόξων ὁμογενῶν διότι μόνον ἐν Ἀκαλνίφ, Ὀρτάκιοι καὶ Τσεκερδεκλῇ εὕρισκοντο τρεῖς διδασκαλοὶ πτυχιούχοι, μὴ ὑπαρχόντων πόρων, οἵτινες ἐξευρέθησαν κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν, φιλογενεῖ μὲν προνοία τοῦ τέως μητροπολίτου Λιτίτσης κ. Νικηφόρου, φιλοπάτριδι δὲ συνεργασίᾳ τῶν κοτοίκων. Καὶ σήμερον: ἐκτός τῶν χωρίων Δραπισαίνης, Μικροῦ Δογαντζῇ, Καβαίκης, Ἀηδανοχωρίου, Καρα-Τεπέ καὶ Κετενλῇ, ὅπου οἱ διδασκαλοὶ χρησιμεύοντες καὶ ὡς ἱεροφύλαται στεροῦνται γυμνασιακοῦ διπλώματος, οἱ διδασκαλοὶ τῶν λοιπῶν χωρίων εἰσὶ κάτοχοι τοιούτων. — Φιλεκπαιδευτικός τις Σύλλογος πρὸ εἰκοσιπενταετίας ὑπάρχων ἔπεσε πρὸ πολλοῦ θυμᾶ δυσμενείας καθὼς δῆθεν ἀντικείμενος τῷ τότε ἀρχιερεὶ καὶ μόνις συνεστήθη καὶ πάλιν πρὸ τετραετίας, ἔχων καὶ τὸν κανονισμόν αὐτοῦ πατριαρχικῶς κεκυρωμένον. — Ἐπαίνου καὶ μνείας εὐφήμου κρίνομεν ἄξιαν τὴν πρὸ πενταετίας ἱδρυσιν δημοσίας βιβλιοθήκης ἐν Ἀκαλνίφ, διὰ τὸ τῶν κατοίκων ἐκτάκτως φιλόμουσον (παρ' οἷς σχολή

ἀρρένων καὶ σχολὴ θηλέων μετὰ 2 διδασκάλων καὶ 105 μαθητῶν καὶ 62 μαθητριῶν).

Τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα καὶ ἐνεκὰ τῆς ἀμαθίας τῶν πολλῶν, καὶ διὰ τὴν ἀσύγγνωστον πρὸς τὴν παιδείαν ἀδικοφρίαν τῶν πρὸ δέκα καὶ εἴκοσιν ἐτῶν ἐπὶ τούτῳ τεταγμένων, ὑπόκειται πάντως εἰς τὴν ἐπήρειαν τῶν ἐπουσιωδῶν τυπικοτήτων καὶ τῶν δεισιδαιμονιῶν, ἐξ ὧν ἐν τισι μέρεσι παρχμελεῖται καὶ τὸ πρῶτιστον τῆς υἱείας συστατικόν, ἡ καθαρότης, ὑπὲρ ἧς ὁ τέως μητροπολίτης ἀπέλυσεν ἐγγράφῳ θέματα ὁμιλιῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τοὺς ἀμερίμῳως ἔχοντας ἠπέλησε διὰ ποινῶν πνευματικῶν. — Τὸ κήρυγμα τοῦ θεοῦ λόγου ἐγένετο συνεχῶς ὑπὸ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου κ. Νικηφόρου ἐν τε τῇ καθεδρικῇ κώμῃ καὶ κατὰ τὰς ἐν χωρίοις περιοδείας, ὅπως συνήθως ἄλλοτε μὲν διὰ παρχινετικῶν ἐγκυκλίων, ἄλλοτε δὲ διὰ βρχχέων ὁμιλιῶν εὐλήπτων, ἐν τῇ μητροπολεὶ συνταττομένων, οἱ πιστοὶ καθωδηγοῦντο εἰς νομάς σωτηρίους, διότι, μὴ ὑπαρχόντων ἐπαρχῶν πόρων, τακτικὸς ἱεροκήρυξ ἀδύνατον νὰ συντηρηθῇ. Μάρτυς ἡ μάτην γενομένη πρὸς κληρίδα τοῦ νῦν ἐπισκόπου Θεοδωρουπόλεως, ἐν καὶ μόνον ἔτος μείναντος· διότι καὶ ὁ μητροπολίτης, μόλις ἀποζῶν, ἀδυνατεῖ καὶ ἱεροκήρυκα νὰ διαθρέψῃ καὶ διατηρήσῃ. Ἐν τούτοις ἡ πρὸς τοὺς πάσχοντας ἀγάπη τεκμηριοῦται κατὰ τὰς ἐπισημοτάτας τῶν ἐορτῶν καὶ διὰ δίσκων ἐν ναοῖς περιεχομένων καὶ διὰ συστάσεως, προνοία τοῦ μητροπολίτου, ἐπιτροπειῶν πρὸς συλλογὴν ἐράνων, ὅτε συνήθως ἰδιαίτερὰ λαμβάνεται πρόνοια καὶ πρὸς ὑπόδησιν τῶν ἀπόρων μαθητῶν. Εὐφρόσυνον τῆς θρησκευτικῆς ζήσεως σύμπτωμα θεωροῦμεν τὴν κατορθωθείσαν κυριακὴν ἀργίαν, ὅτε, καθὼς καὶ κατὰ τὰς ἐπιφανεστέρας ἐορτάς, κλείονται τὰ κατὰστήματα, τοῦλάχιστον ἀπὸ τριετίας, παρ' ὅλην τὴν ἐννοουμένην ἀντίπραξιν τῶν ἐχόντων συμφέρον ν' ἀνοίγῃ ἡ ἀγορά. Καὶ ὑπὸ τὴν ἡθικὴν ἐποψιν πρωτεύουσιν οἱ χριστιανοὶ τῆς ἐπαρχίας ταύτης, εἰσέρχονται δ' εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἡθικῆς αὐτῶν βελτιώσεως καὶ ὅσοι δυσήνιοι τῆς Λειβαδοῦς (299 κάτοικοι) καὶ τῆς Δραπισαίνης (559 κάτοικοι), ὅπου μάλιστα μέχρι πρὸ τριετίας ὑπῆρχον ἀρκετοὶ παρχπεισθέντες ὑπὸ σχισματικῶν βουλγάρων καὶ ποικιλοτρόπως διαφθαρέντες, ἔκτοτε δ' ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ τὴν ἀληθῆ τῆς χριστιανικῆς ἡθικῆς ὁδὸν ἐπανευρόντες.

Οἱ μεταξὺ τῶν ἐλλήνων ὀρθοδόξων, ὧν τινὲς ὁμιλοῦσι καὶ βουλγαρικὴν διεφθαρμένην, γάμοι, κατὰ τὰ μᾶλλον εὐτυχῇ ὕλκῳς ἔτη, μόλις ἀριθμοῦνται 40 μέχρι 45 κατ' ἔτος, ἡ δὲ πολυτεκνία ἐν ταῖς οἰκογενείαις, ἴσως διὰ τὴν ἀωρίαν τῶν γάμων, ἴσως διὰ τὴν κατὰ

τάς ἐργασίας σωματικὴν ὑπερκόπωσιν τῶν πτωχῶν κατοίκων, ἐστὶ φαινόμενον πολὺ σπάνιον. Ἡ ὑγεία τῶν κατοίκων, καὶ μάλιστα εἰς τὴν προνομιούχον διὰ τὸ τοῦ κλίματος εὐχρηστον Λήτιτσαν, ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἀρχιτέκτονικας ἐκκλησιαστικὰς ἐπαρχίας Ἀδριανοπόλεως καὶ Διδυμοτείχου, εἰς βελτίονα κατὰστασιν εὐρίσκεται καὶ διὰ τοῦτο οἱ θάνατοι εἰς τινὰ τῶν χωρίων εἰσὶν ὀλιγώτεροι παρὰ εἰς ἐτέρας ἐπαρχίας, καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἀπὸ τῆς καθαρότητος διέξυσιν. Οἱ γράφοντες ἐκ Λητίτζης καὶ οἱ περὶ ταύτης ἀπὸ στόματος πληροφορίας δίδοντες εὐχονται τὴν δυνατὴν ἐπέκτασιν τῶν ὁρίων αὐτῆς, ὅπως πύση καὶ ἡ φυτοζωϊκὴ οὕτως εἰπεῖν διακτήρησις μητροπόλεως, ἵνα καὶ ἄξιοπρεπῶς ὁ μητροπολίτης συντηρηθῇ καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ θεοῦ λόγου γίνηται τακτικώτερον, πρὸς ἡθικὴν καὶ θρησκευτικὴν διάπλυσιν καὶ σωτηρίαν τοσοῦτων ὀρθοδόξων ἐλλήνων.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΙΕΡΟΥ

ΚΩΔΗΞ χειρόγραφος συγκροτούμενος ἐκ φύλλων μεμβράνης ἐκτὸν ἐννεήκοντα τεσσάρων, ὧν τὸ ὕψος ἐστὶν 0,26 $\frac{1}{2}$ τοῦ γαλλικοῦ μέτρου, τὸ πλάτος 0,21 $\frac{1}{2}$ ἐν οἷς γέγραπται τὸ κείμενον τῶν τεσσάρων ἱερῶν εὐαγγελιστῶν ἐν δυοῖ στήλαις, ὧν ἐκάστη ἐστὶ πλάτους 0,07 γ. μ. ὑπ' ἀμφοτέρων δὲ τὸ καλυπτόμενον ἐμβάδον ἐν ἐκάστῃ σελίδι ἐστὶν ὕψους 0,22 τοῦ γ. μ. πλάτους 0,16 $\frac{1}{2}$. Ὁ Κώδης οὗτος προφυλάσσεται ὑπὸ πινάκων ἐκ σκελίδων στερεῶν καλυπτομένων ὑπὸ δέρματος μαύρου κλίνοντος πρὸς τὸ ξανθὸν χρῶμα.

Ἐν ἀρχῇ μὲν τοῦ ἱεροῦ τούτου τεύχους πέντε φύλλα καλύπτονται ὑπὸ τοῦ ἐορτολογίου καὶ εὐρετηρίου τῶν Εὐαγγελίων τοῦ ὁλοῦ ἐνιαυτοῦ—δύο φύλλα περιέχουσι συνεπτυγμένους τοὺς τῆς συμφωνίας τῶν εὐαγγελιστῶν κανόνας τοῦ Εὐσεβίου Καισαρείας. Ἐν ἐνὶ φύλλῳ ἐπὶ μὲν τῆς μιᾶς σελίδος αὐτοῦ, τῆς προσπιπτούσης δεξιᾷ τῷ ὁρῶντι, ἐντὸς τετραγώνου χρυσοῦ ἐμβάδου πλακισιομένου ὑπὸ ταινίας ἐξ ἀνθέων διαφόρου γένους ποικίλων καὶ ζωηρῶν χρωμάτων, διὰ λεπτοῦ χρωστικῆς ἐπεξεργασμένων, ἵσταται ἀνὴρ ὀρθὸς ἀνωπὸς μεσήλιξ μετὰ μικροῦ μύστακος καὶ γενείου, ἀναλόγων τῇ ἡλικίᾳ, στέμμα δὲ βασιλικὸν μετὰ κροσσῶν ἐκ μαργάρων ἀπρηρημένων ἐξ αὐτοῦ φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ περιβαλλομένης ὑπὸ κυκλοτεροῦς χρυσοῦς δόξης, κρατεῖ τῇ μὲν δεξιᾷ χειρὶ αὐτοῦ σκήπτρον, οὗ ἡ κορυφή κατὰ κλήγει εἰς σχῆμα σταυροῦ, τῇ δὲ ἀριστερᾷ χειρὶ σφαῖραν χρώματος φαιῶ ἀνοικτοῦ, φέρουσαν ἐν

τῷ μέσῳ σταυρὸν ἐρυθροῦ χρώματος· ἐπὶ δὲ τῆς ἐτέρας σελίδος τοῦ φύλλου τούτου ἀριστερᾷ τῷ ὁρῶντι ἐντὸς τετραγώνου περιχρύσου καὶ πεποικιλμένου διὰ ταινίας κομφῆς ἐξ ἀνθέων ζωηρῶν χρωμάτων παρίσταται ἡ εἰκὼν τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου καθημένου ἐπὶ ἑδρας καὶ ἔχοντος ἐνώπιόν του βιβλίον ἀνεωγμένην καὶ κρατοῦντος διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς αὐτοῦ γραφίδα· ἀπέναντι δ' αὐτοῦ ἵσταται μετὰ δέους καὶ εὐλαβείας ἀνὴρ νέος ποδῆρη ἐπενδύτην πτυχωτὸν φορῶν καὶ κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ αὐτοῦ μελανοδοχεῖον. Εἴτα ἐν κεφαλαίῳ γραμμάσι κυκλίνουσιν κάτωθεν κομφῆς ἐκ ποικίλων ζωηρῶν χρωμάτων ἐπεξεργασμένης ἀβίδος ἀναγινώσκοντων τῶν ἐξῆς λέξεων κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον· ἀρχεται τὸ κείμενον τοῦ Εὐαγγελίου καλύπτον φύλλα πεντήκοντα τέσσαρα (54). Μετὰ ταῦτα ἔπεται ἀβὶς ὡς ἀνωτέρω ἐπεξεργασμένη μετὰ πλείστης φιλοκαλίας ὑπὸ τοῦ ταχυγράφου ἐν σχήματι ἱεροῦ ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἀναγινώσκοντων τῶν λέξεων κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον· ἀρχεται ἀμέσως τὸ κείμενον αὐτοῦ, ὃπερ καλύπτει φύλλα τριάκοντα καὶ ἐν (31), ἐκ τῶν ὁποίων τὸ εἰκοστὸν πέμπτον φύλλον ὑπάρχει μὲν ἀλλ' εἶναι ἀπεσχισμένον ἐκ τῆς συνδέσεως τοῦ τεύχους. Τὸ ὑπ' ὅφει κείμενον, διήκει μέχρι τοῦ «καὶ ἐξεληθῶσαι ταχὺ ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου ἐφοβοῦντο γὰρ» (τέλους τοῦ β' ἐωθινοῦ Εὐαγγελίου). Εἴτα ἔπεται ἀβὶς ὡς αἰ προηγήθησιν μετὰ φιλοκαλίας ἐπεξεργασμένη, ὑπὸ τὴν ὑποίαν διὰ κεφαλῶν γραμμάτων ἀναγινώσκονται τὰ ἐξῆς «Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκάν» καὶ ἀρχεται ἀπὸ τοῦ «ἐπειδὴ περ ἐπεχείρησαν» καὶ ἐφεξῆς, δεξιᾷ τῷ ὁρῶντι, τὸ κείμενον καλύπτει φύλλα πεντήκοντα ἐξ (56). Μετὰ ταῦτα δὲ ἀριστερᾷ τῷ ὁρῶντι ἐντὸς κομφῆς γεωμετρικοῦ τετραγώνου, πλακισιομένου ὡς τὰ ἀνωτέρω, παρίσταται ἡ εἰκὼν τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐδραζομένου ἐπὶ ἀνακλίντρου καὶ ἔχοντος ἐνώπιόν του ἀνεωγμένην βιβλίον καὶ κρατοῦντος διὰ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ γραφίδα· ἐνώπιον δ' αὐτοῦ ἵσταται μετὰ δέους καὶ εὐλαβείας ἀνὴρ νέος ποδῆρη ἐπενδύτην φορῶν καὶ κρατῶν μελανοδοχεῖον. Εἴτα ἔπεται τετράγωνον κόσμημα ἐξ ἀνθέων ποικίλων καὶ ζωηρῶν, ἐκάστης τῶν τεσσάρων πλευρῶν αὐτοῦ οἷσης διαστάσεως 0,05 τοῦ γ. μ. καὶ ὑπ' αὐτὸ διὰ κεφαλῶν γραμμάτων ἐρυθρῶν ἀναγινώσκονται αἱ λέξεις «Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην» καὶ μετὰ ταῦτα ἀκολουθεῖ τὸ κείμενον τοῦ Εὐαγγελίου καλύπτον φύλλα τεσσαράκοντα τέσσαρα (44). Τὸ κείμενον καὶ τῶν τεσσάρων εὐαγγελιστῶν ἐστὶ καθαρὸ γεγραμμένον· φέρει τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα καὶ πάντα τ' ἄλλα ἀπαιτούμενα κατὰ τὴν γραμματικὴν πρὸς ὀρθὴν ἀνά-

γνωσιν καὶ κατέληψιν τῶν ἐννοιῶν αὐτοῦ· ἐν τῷ κειμένῳ κατὰ πᾶσαν ἀρχὴν περικοπῆς τινος τοῦ Εὐαγγελίου παρίσταται τὸ ἀρκτικὸν γράμμα κεφαλαιῶν φιλοκάλως διὰ ζωηρῶν χρωμάτων ἐπεξεργασμένον. Τὰ κεφάλαια τοῦ Ἀμμιωνίου Ἀλεξανδρέως ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς περιθωρίοις. Ὁ ταχυγράφος εἴτε ἐξ ἀγνοίας ἐκυτοῦ, εἴτε ἐκ πλάνης τοῦ ἀγιογράφου, ἐλκνθίσθη δεξιόμενος ἐν τῷ Κώδικι τούτῳ τὰς ἀνω ρηθείσας καὶ περιγραφείσας δύο εἰκόνας μὴ παριστανούσας τὰς γνωστὰς τῶν ἱερῶν εὐαγγελιστῶν εἰκόνας οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ μὴ φερούσας τὰ συμβολικά τοῦ ἁγίου Πνεύματος πρόσωπα.

Ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων εἰκάζομεν ὅτι ἡ ἱερὰ βίβλος αὕτη ἐγράφη περὶ τὸν ὄγδοον ἢ ἑννέκτον αἰῶνα. καθόσον μάλιστα καὶ ἐν τῷ ἑορτολογίῳ τῷ ἐν αὐτῷ οὐχ ὑπάρχει ἡ ἑορτὴ τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ταρχαίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως (φεβρουαρίου 25), οὐδὲ ἡ ἑορτὴ τῶν ἁγίων τριῶν Ἱερραρχῶν· ἐκ τῶν ὁποίων ἡ πρώτη εἰσήχθη ἐν τῷ ἑορτολογίῳ τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας περὶ τὸν ὄγδοον αἰῶνα, ἡ δὲ δευτέρα περὶ τὸν δέκατον πρῶτον ἐπὶ τῆς βυζαντινῆς Ἀλεξίου Α' τοῦ Κομνηνοῦ.

Ἐν τῷ τέλει τοῦ ἑκατοστοῦ ἐννενηκοστοῦ τρίτου φύλλου τοῦ τεύχους τούτου ἀναγινώσκεται ἡ ἐξῆς εἰδησις· (δι' ἐτέρας μεταγενεστέρους χειρὸς γεγραμμένη) «Ἐν μηνὶ φεβρουαρίου ις', ἡμέρᾳ Δ', ἰνδικτ. Θ', ἔτει ς' φκδ', ἡμικυρώθη ὁ ἥλιος καὶ ἐγένη σκῶτος ὥς ὥρας μᾶς».

Ἡ ἀνω ἀπὸ κτίσεως κόσμου χρονολογία ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἀπὸ Χριστοῦ ἔτους 1086.

Ὁ Κώδικς οὗτος ἐστὶ κτῆμα τοῦ ἱεροῦ ὀρθοδόξου ναοῦ τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς κοινότητος τῆς κωμοπόλεως Καρούσης (Κέρτζας) περιγραφεὶς παρ' ἡμῶν.

+ Ὁ Ἀμασειᾶς ΑΝΘΙΜΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Κανονικαὶ ψῆφοι.—Τῇ πέμπτῃ, συνοδικῶς ἐγκριθείσης τῆς χειροτονίας ἐπισκόπου βοηθοῦ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Κυζίκου, ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης ἐπισκοπῆς Μελιτουπόλεως, ἀνεδείχθη παμψηφεί διὰ ψήφων κανονικῶν, γενομένων ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ, ὁ πρωτοσύγκελλος τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Κυζίκου κ. Γερμανὸς Μονωδιάδης, ἀρχαῖος τελειόφοιτος τοῦ γυμνασίου Θεσσαλονίκης, πολλὴν κεκτημένος διοικητικὴν πείραν. Συνυποψή-

φιοι αὐτῷ ἦσαν οἱ πανοσ. ἀρχιμ. Φώτιος Μαρτινάκης καὶ Γερμανὸς Πολίτης—Αὐθήμερον, ἐγκριθείσης ἐπίσης τῆς χειροτονίας ἐπισκόπου προΐσταμένου τῆς ἐνορίας Μεγάλου Ρεύματος, ἐκ τῶν τεθέντων ὑποψηφίων ἀρχιμ. Παΐσιου Παπαπαΐσιου, Κυρίλλου πρωτοσυγκέλλου Μιτυλήνης καὶ Γερμανοῦ Πολίτου, τελειοφοίτων τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς σχολῆς, προεκρίθη ὁ τελευταῖος, χειροτονησόμενος ὑπὸ τὸν τίτλον ἐπισκόπου Ἀργυροπόλεως.

Ἱερὰ μνημόσυνα.—Καθ' ἃ γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Φλωρίνης, τῇ κυριακῇ τῆς ὀρθοδοξίας, 11 μαρτίου, δαπάναις ἰδίαις τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Μογλενῶν κ. Ἀνθίμου, μνημόσυνον ἐτελέσθη πανδύμως ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, λειτουργοῦντος τοῦ δαπανήσαντος, ἐν ᾧ ἐμνημονεύθησαν πάντες οἱ πεσόντες ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μογλενῶν θύματα τῆς σχισματικῆς μισαδελφίας ὥς καὶ ὁ μακαρίτης μητροπολίτης Κοριτσᾶς Φώτιος — Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὁ πανιερ. μητροπολίτης κ. Ἀνθιμος ἀνέγνω τὴν τελευταίαν πατριαρχικὴν καὶ συνοδικὴν ἐγκύκλιον κατὰ τῶν ρουμανικῶν ἀτασθαλιῶν, ἀναπτύξας σαφῶς τὸ περιεχόμενον τοῦ σεπτοῦ πατριαρχικοῦ γράμματος καὶ προτρέψας πρὸς ἐμμονὴν εἰς τὰ πάτρια, δι' ἃ καλῶς ἀγωνισθέντες τοσοῦτον ὀσίου τέλους ἔτυχον οἱ ὑπὲρ ὧν ἐτελέσθη τὸ μνημόσυνον.

Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον — Αἰφθέντος εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τοῦ ὑπουργικοῦ τεςκερὲ τοῦ τὴν ἐκλογὴν τῶν νέων τοῦ Συμβουλίου μελῶν ἐγκρίναντος, συνεδρία μὲν δικαστικὴ συνεκροτήθη τοῦ Συμβουλίου τὴν παρελθούσαν τετάρτην, διοικητικὴ δὲ χθὲς, προεδρεύοντος τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου. — Ἐν τῇ διεκπεραιωτικῇ αὐτοῦ ἐπιτροπῇ τὸ Συμβούλιον προσέθηκεν, ἀντὶ τοῦ ἀποσυρθέντος κ. Α. Γ. Καζανόβα, τὸν ἐκ τῶν νέων συμβούλων ἀξιότιμον κ. Μιχ. Σιφναῖον.

Ἑλληνικῶν παροικιῶν φιλογένεια.—Ἐπιστολαὶ πρὸς ἡμᾶς ἐκ Βιέννης ἀγγέλλουσιν ὅτι ἐν γενικῇ συνελεύσει ὁμογενῶν, ὧν οἱ πλείους ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς κραταιᾶς ὁσμανικῆς αὐτοκρατορίας, ὁ πολυμαθέστατος διδάκτωρ καὶ δημοσιογράφος κ. Κλ. Νικολαΐδης, ἐν λόγῳ πανηγυρικῷ, μεστῷ εὐσεβῶν καὶ φιλογενῶν ἰδεῶν, παρέστησε τοὺς ἀγῶνας τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, τοῦ ὑπὲρ τῶν δικαίων καὶ

συμφερόντων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους νομοταγῶς ὑπεραμυνομένου. — Τὰς κοινὰς εὐχὰς ὑπὲρ ὑγείας τῆς Α. Θ. Π. καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ φιλογενέστατα συνεργαζομένων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν συμβούλων ἀνέλαβε νὰ διαβιβάσῃ δι' ἐπιστολῆς ὁ ἐν Βιέννῃ «Σύλλογος Ἑλλάδας».

Ἅγιον Ὅρος. — Ἐξ Ἁγίου Ὁρους ἐστάλη πρὸς ἡμᾶς, ἐκ κώδικος τῆς ΙΖ' ἐκκτονταετηρίδος μεταγραφέν, τὸ ἐξῆς ἔγγραφον μνημεῖον τῆς ἀπ' αἰώνων ἐπικρατούσης παρὰ τοῖς ἁγιορείταις τάξεως καὶ τῶν θεσμίων, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς πρὸς τὰ μοναστήρια σχέσεις τῶν κελλίων.

«Καθὼς ἐν τοῖς ἡμετέροις καιροῖς εὐρομεν τετυπωμένην τὴν συνήθειαν τῶν ἱερῶν μοναστηρίων, ἐροῦμεν περὶ τῶν κελλίων, πῶς ἀγοράζουν αὐτὰ οἱ πατέρες κατὰ τὴν ὀρισμένην παλαιὰν καὶ πρώην συνήθειαν τῶν ἁγίων μοναστηρίων, διότι, ὡς οἶμαι, μετὰ συνάξεως τυχόν ἐποίησαν τὴν αὐτὴν διάιταν νὰ πολιτεύνται. Λοιπὸν οἱ βουλόμενοι ἀγοράσαι τὸ κελλίον πορεύονται εἰς τὸ μοναστήριον καὶ οἱ τρεῖς, εἰς οἷον ὑπάρχει τὸ κελλίον, καὶ ζητοῦσιν αὐτὸ κατὰ τὴν ἐνεστῶσαν συνήθειαν καὶ ἀγοράζουν τὸ κελλίον εἰς πρόσωπα τρία, καὶ τὸ μοναστήριον λαμβάνει τὴν δεκατίαν ἐξ ἐκείνου, ὅπου ἐπούλησε τὸ κελλίον, καὶ παρ' ἐκείνου, ὅπου τὸ ἠγόρασε, τὸ ἡμισυ τῆς δεκάδος, καὶ λαμβάνει τὴν ὁμολογίαν. Εἰ δὲ συμβῇ καὶ τελευτήσῃ τὸ πρῶτον πρόσωπον τοῦ κελλίου, λαμβάνει τὸ τρίτον μέρος τῆς ἀγορᾶς τοῦ κελλίου τὸ μοναστήριον, καὶ πρόθεσιν καὶ μικρὸν σαραντάριον ἄσπρα ρκ. ὁμοίως καὶ τὸ δεύτερον. Εἰ δὲ συμβῇ καὶ τελευτήσῃ ὁ τρίτος ἀδελφός, δὲν πρέπει νὰ λάβῃ τὸ μερικὸν αὐτοῦ σωστὸν τὸ μοναστήριον καθὰ καὶ τῶν πρώτων, ἵνα μὴ ἀδικῇται ὁ προεστὼς ὅπου τὸ ἠγόρασεν, ἀλλὰ λαμβάνει τὸ μοναστήριον τὴν πρόθεσιν καὶ τὸ σαραντάρι καὶ μετὰ διακρίσεως ἐξιδασθῶσιν ὡς δόξει τοῖς προεστῶσι».

Μητρόπολις Θεσσαλονίκης. — Ἀφίκετο κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα εἰς Θεσσαλονίκην, ἕνεκεν ἐπαρχικῶν ὑποθέσεων, ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Πολυχῆς κ. Παρθενίος.

Μητρόπολις Αἰνίου. — Ἐγκρίτως ἀφίκετο εἰς Δεδέ-Ἀγάς τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, γενόμενος δεκτὸς μετὰ πολλῆς τιμῆς, ὡς ἀνήγγειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Αἰνίου κ. Ἰωακείμ.

Ἐπίκαιρον ἀνάγνωσμα. — Καίτοι βραδέως περιῆλθεν εἰς ἡμᾶς τὸ καλὸν βιβλίον τοῦ φιλοπόνου ἱεροδιδασκάλου κ. Ἀγαθαγγέλου Νινολάκη περὶ Μελετίου Πηγᾶ τοῦ πατριάρχου τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ περὶ τούτου λόγος ἐπίκαιρός ἐστι πάντοτε, διότι πρόκειται περὶ ἱεράρχου μέγα κλέος ἀρχμένου ἐπ' εὐσεβείᾳ καὶ ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ ἀληθεῖ. Τὸ μέγα τοῦ Μελετίου Πηγᾶ ἔργον, ἰδίᾳ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς 15' ἐκκτονταετηρίδος, ὅτε ποικιλῶντοι πειρασμοὶ δεινὰ κωλύματα παρενέβαλον εἰς τὴν τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ἀγιαστικὴν καὶ σωτήριον ἀποστολὴν, οἱ ἀγῶνες αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Κωνσταντινουπόλει, οἱ διὰ λόγων καὶ δι' ἔργων, ἡ μέριμνα τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡτις ἔτηκεν αὐτοῦ τὴν καρδίαν καὶ ἥς ἕνεκα πρὸς ἀφανεῖς καὶ φανεροὺς τῆς ὁρθῆς πίστεως πολέμιους ἀντηγωνίζετο καὶ μάλιστα μετ' ἀποτελέσματος, κινουσι τὸν θαυμασμὸν ἡμῶν πρὸς τὸν ἱερόν τῶν ἀλεξανδρέων φωστῆρα, λυποῦσι δ' ὅτι δυσχερῶς δυνάμεθα νὰ βυθίσωμεν ἐπὶ τὰ ἔχνη αὐτοῦ, καθόσον ἄλλοιαι διδασκαλῆαι κοσμικώτεραι μᾶλλον ἢ δογματικαὶ ἐπηρεάζουσιν ἡμᾶς καὶ πνεῦμα νεωτεροποιᾶς ἐπαράτου κλυδωνίζει τὴν θεοκυβέρνητον ὁλκάδα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τούτοις, σπουδῆς ἄξιον πολλῆς ἀποβαίνει τὸ σύγγραμμα τοῦ ὁσιολογ. καθηγητοῦ κ. Ἀγαθαγγέλου Νινολάκη, δοκίμου τελειοφοῦτου τῆς ἐν Χάλκῃ θεολογικῆς σχολῆς, τύπον ἐκυτὸν προστησαμένου χρηστοῦ διδασκάλου καὶ χρηστοῦ ἐν τῷ ἀμπελῶνι τῶν γραμμάτων ἐργάτου.

Θεαγένειον νοσοκομεῖον. — Ἐκ τῆς ἐκθέσεως τοῦ διδάκτορος κ. Θ. Ι. Κωνσταντινίδου, ἱατροῦ τοῦ Θεαγενείου νοσοκομεῖου τῆς Θεσσαλονίκης, μαθητόμενον ὅτι κατὰ τὴν ἀπὸ 1 μαρτίου 1906 μέχρις 28 φεβρουαρίου 1907 περίοδον εἰσῆχθησαν εἰς τὸ Θεαγένειον ἐπὶ νοσηλείᾳ 501 ἀσθενεῖς, ὧν ἀπεβίωσαν 41 — ἐξῆλθον δὲ βελτιωθείσης τῆς ὑγείας αὐτῶν ἢ ἰαθέντες οἱ 460. Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἀσθενῶν ἀριθμοῦ, 402 ἦσαν ἄρρενες, 99 δὲ θῆλειαι. — Συνταγαὶ διὰ τοὺς ἐντὸς ἀσθενεῖς ἐξεδόθησαν 9384, διὰ τοὺς ἐξωτερικοὺς δὲ 7428, τὸ ὅλον δὴλὰ δὴ 16812. Τοῦ ἐν τῇ πόλει τμήματος τῆς ἀστυκλικῆς ὁ ἱατρός ἀναγράφει συνταγῶν ἀριθμὸν ἀνερχόμενον εἰς 12794. — Τὸ φιλανθρωπικὸν κατὰστημα τοῦτο δέχεται πρὸς νοσηλείαν ὀρισμένον ἀριθμὸν αὐστριακῶν, κατὰ διάταξιν αὐτοῦ τοῦ ἱδρυτοῦ, χρηματίσαντος αὐστριακοῦ ὑπηκόου. — Ἐφοροὶ τοῦ Θεαγενείου εἰσὶν, ὑπὸ πρόεδρον τὸν σεβασμ. μητροπολίτην Θεσσαλονίκης, οἱ ἀξιότιμοι κκ. Δ. Σερέφης, ταμίας, Β. Τουρπάλης, Γ. Βικτόπουλος, Κ. Ζαχόπουλος, Κ. Μέλφος καὶ Δ. Ζιάννης ἱατρός.

Κοινότης Κυδωνιῶν. — Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἡ-

μετέραν πόλιν ἐκ Κυδωνιῶν, ἅτε καταδειχθείσης ἀδυνατίου τῆς ἐπὶ πλέον ἐκείσε παραμονῆς αὐτοῦ, ὁ πατριαρχικὸς ἀντιπρόσωπος πανιερ μητροπολίτης Μεσημβρίας κ. Τιμόθεος.

Πατριαρχικαὶ εὐχαί. — Τῷ παρελθόντι σαβᾶτῳ, τελουμένου τοῦ τεσχακονθημέρου μνημοσύνου τοῦ μακαρίτου Β' γραμματέως τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου Ἀλκιβιάδου Μαυράκη, παρέστη ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οὐκουμενικοῦ πατριάρχου ὁ ἱερολογ. τριτεύων κ. Χρυσόστομος — τῇ δὲ κυριακῇ, κατὰ τὴν ἐν τῷ ναῷ Ξυλοπόρτης κηδεῖαν τοῦ χρηστοῦ καὶ εὐσεβοῦς ἀδελφοῦ ἡμῶν Δημητρίου Τερλιζίδου, ἧς προεξῆρχον οἱ σεβασμ. μητροπολίται Μκρωνείας, Ροδοπόλεως καὶ πρώην Ἑρσεκίου, παρῆν ἑρμηνύων τοῖς ἀξιοτίμοις τοῦ θανόντος υἱοῖς τὰς ὑπὲρ ἀναπαύσεως αὐτοῦ εὐχὰς τῆς Α. Θ. Π. ὁ ἱερολογ. διάκονος καὶ κωδηκογράφος τῆς Ἱ. Συνόδου κ. Διονύσιος Μηνᾶ.

Βιβλία χρήσιμα. — Κάλιστον ἔργον ἐξέδωκεν ἀρτίως ἐκ τοῦ τυπογραφείου τοῦ Παναγίου Τάφου, εἰς σελίδας 288, ὁ ἐν τῇ θεολογικῇ σχολῇ τοῦ Σταυροῦ ὁσιολογ. καθηγητῆς κ. Κλήμης Καρναπᾶς, συμβολὴν ἀρίστην χορηγῶν τοῖς φιλόστορσιν εἰς ἀκριθεὶ κατὰ τὸ ἐνὸν γνῶσιν τῆς ἱστορίας τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων ἐν τοῖς κάτω χρόνοις. Θέμα λόγου λαβὼν τὸν βίον τοῦ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ΙΗ' ἐκατονταετηρίδος ἀκμάσαντος παρὰ τοῖς πατριαρχικοῖς θρόνοις Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων Ἰακώβου Πατρίου τοῦ διδασκάλου, καλλίστην ἀναπαραστήσας τὴν εἰκόνα τῶν κατὰ τοὺς μετὰ τὴν ἄλωσιν χρόνους παρ' ἡμῖν λογίων καὶ διδασκάλων, ἰδίᾳ τῶν κληρικῶν, οἵτινες καὶ ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος καὶ ἀπὸ τοῦ διδασκαλικοῦ βήματος συνετέλουν εἰς διατήρησιν ἀγνοῦ συναισθημάτων εὐσεβείας καὶ φιλογενείας, προάγοντες τὸ ἔργον τῆς ἠθικῆς ἡμῶν καὶ κοινωνικῆς ἀναπλάσεως καὶ πνευματικῆς ἀναγεννήσεως. Ὑλὴν πολλὴν ἐν τῷ καλλίστῳ αὐτοῦ περὶ Ἰακώβου τοῦ Πατρίου βιβλίῳ συνήρουν ὁ φιλοπονώτατος διάκονος κ. Κλήμης Καρναπᾶς, ὅς καὶ διὰ προγενεστέρων ἀξίων λόγου διατριβῶν οὐ μόνον ἐτίμησε καὶ τιμᾶ τὸν λόγιμον κληρὸν τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ καὶ ὕλην πολλὴν καὶ χρήσιμον τοῖς σπουδάζουσι τὴν ἱστορίαν τῆς ὀρθοδόξου τῶν κάτω χρόνων Ἐκκλησίας ἐχορήγησε, διδάσκων μὲν ἐπωφελῶς, ἅμα δὲ καὶ διὰ τοῦ φωτός τοῦ τύπου διαδίδων ὅσας πολυτίμους εἰδήσεις χορηγοῦσιν αὐτῷ οἱ θησαυροὶ τῶν ἀγιοταφικῶν βιβλιοθηκῶν.

Ἐκκλησία Ρωσσίας

Κωνσταντῖνος Ποπεδονόστσεφ. — Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Πετροπόλεως ὅτι ἡ κηδεῖα τοῦ ἀειμνήστου παρὰ τῇ ἱερᾷ διοικήσει Συνόδῳ πρώην αὐτοκρατορικοῦ ἐπιτρόπου Κωνστ. Ποπεδονόστσεφ ἐγένετο τῇ 13 μαρτίου τὴν θείαν λειτουργίαν ἐτέλεσε κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Πετροπόλεως κ. Ἀντώνιος, εἰς δὲ τὴν γενομένην εἴτα νεκρώσιμον ἀκολουθίαν ἔλαβον μέρος (ἐν τῇ κηδεῖᾳ) καὶ οἱ σεβασμ. μητροπολίται Μόσχας καὶ Κιέβου, μετὰ ἑξ ἐπισκόπων καὶ πολυαριθμοῦ πρεσβυτερίου, ἐν τῷ ναῷ τοῦ παρθεναγωγείου τοῦ ἁγίου Βλαδιμήρου, οὗ προστάτης ἦ καὶ ἰδρυτὴς ἐτύγχανε. Παρῆν κατ' αὐτὴν ἡ Α. Α. Ὑψ. ὁ μέγας δούξ Μιχαήλ, ἀδελφὸς τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ πάντες οἱ ἀνώτεροι λειτουργοὶ τοῦ κράτους, ἐν ἐπισήμῳ περιβολῇ. Παρέστη δὲ καὶ ὁ ἡγούμενος τοῦ ἐν Μόσχᾳ Μετοχίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πανοσλ. ἀρχιμ. κ. Ἰάκωβος Βκτοπιδινός. Τὸ πένθος ἐπισήμως ἤγον (μετὰ τὴν χήραν τοῦ ἀειμνήστου) ὁ παρὰ τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ αὐτοκρ. ἐπίτροπος κ. Ἰσβόλσκι, καὶ οἱ διάδοχοι τῆς θέσεως τοῦ Ποπεδονόστσεφ πρίγκηψ Ὀμπολένσκι, πρίγκηψ Σιρίνσκι, Σιγμάτωφ, Βλαδιμήρος Σάβλερ, Ὀστρούμωφ καὶ πάντες οἱ παρὰ τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, οἵτινες ἐβάσταζον τὸ φέρετρον μέχρι τοῦ τάφου. Τὰς εὐχὰς τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Ποπεδονόστσεφ ἠρμήνευσε τῇ τε σεβαστῇ χήρᾳ τοῦ θανόντος καὶ τῷ αὐτοκρατ. ἐπιτρόπῳ ἐξοχ. κ. Ἰσβόλσκι ὁ πανοσλ. πατριαρχικὸς ἀντιπρόσωπος, ὁ ἐξ ἐπιγνώσεως ἐκτιμήσας τὴν εὐσέβειαν τοῦ θανόντος καὶ τὴν εἰς τὸν αὐτοκρατ. θρόνον καὶ τὴν εἰς τὴν μεγάλην αὐτοῦ πατρίδα φανατικὴν ἀφοσίωσιν, ἧς ἔνεκεν ὁ Ποπεδονόστσεφ ἠδυνάτει νὰ συμβιβάσῃ τὰς παιδιόθεν ἐρριζωμένους ἐν αὐτῷ ταύτης ιδέας πρὸς τὰς νέας φιλελευθέρας ἀρχὰς ἃς ἐχορήγησεν εἰς τὸν λαὸν τῆς αὐτοκρατορίας ἡ αὐτοκρ. προκήρυξις τῆς 15 ὁκτωβρίου 1905. Ὅθεν ἀπεσύρθη εἰς τὸν κατ' ἰδίαν βίον, πλήρης ἀπογοητεύσεως, ἄλγῶν ἐπὶ τῇ καταστάσει τῆς πατρίδος αὐτοῦ καὶ κατατεθλιμμένος. Εἰς αὐτὸν τὸν πατριαρχικὸν ἀρχιμανδρίτην κ. Ἰάκωβον ἔλεγε πρὸ μικροῦ «Μακάριοι οἱ μὴ ἐπιζήσαντες, μήτε βλέποντες τὴν παροῦσαν κατάστασιν ἡμῶν».

Κοινότητες ἑλληνικαί. — Καθ' ἃ γράφει ἡ ἐν Ὁδησσῷ ἑλληνικὴ ἐφημερίς «Κόσμος» ἡ τοσοῦτον εὐφροσύνης ἡμῖν εἰδήσεις χορηγοῦσα περὶ τῶν ἐν ἄλλο-

δαπῇ ἑλληνικῶν κοινοτήτων, ἐκτὸς τῶν ἐν Ὁδησσῷ, Σεβαστοπόλει, Ὑάλτῃ, Βατούμ, ἀνεγνωρισμένων ὡς τοιούτων ὑπὸ τῆς ρωσικῆς κυβερνήσεως, ἀνεγνωρίσθησαν καὶ αἱ ἑλλην. κοινότητες Αἰκατερινοδάρ, Ἀνάπας, Κριμσκάγικας, Νοβορωσίσκας, Ροστοβίου, Σότζης, Σουχούμ καὶ Τιφλίδος, ἐν αἷς, εὐμενεῖα τοῦ θεοτιμῆτου τσάρου Νικολάου Β', οἱ Ἕλληνες ἄποικοι δικτηροῦσιν ὁμοεθνεῖς ἱερεῖς καὶ διδασκάλους. — Εἰς τριῶν ὥρων ἀπὸ Νοβορωσίσκας ἀπόστασιν καίται ἡ Καπαρτίνκα, εἰς ἣν ἐξήκοντα συνωκίσθησαν οἰκογένειαι τῇ 1864, αἵτινες ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι σήμερον περημέλησαν τὴν μόρφωσιν τῶν τέκνων αὐτῶν. Ἡ σχολὴ ἀνεσυστήθη πρὸ μηνῶν καὶ ἑλλην. ἱερεὺς ἐκλήθη, εὐμενεῖα τοῦ πανιερ. ἐπισκόπου τοῦ Σουχούμ. Μυθηταὶ ἀριθμοῦνται περὶ τοὺς ἐνενήκοντα. Οἱ Ἕλληνες ἄποικοι κατὰγονται ἐκ τῶν χωρίων τῆς ἐπαρχίας Χαλδίας.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Νεοπαγεῖς ἑλλην. κοινότητες. — Ὡρίσθησαν ἐν Ἀθήναις προϋστάμενοι τῆς μὲν ἐν Βαλτιμόρη ἑλλ. ὀρθοδόξου κοινότητος ὁ αἰδ. πρεσβύτερος κ. Κωνστ. Δουρόπουλος — καὶ τῆς ἐν Σπρίγκφιλδ ὁ αἰδ. πρεσβύτερος κ. Ἀντώνιος Κόκκινος.

Κοινότης Βενετίας. — Ἐπὶ βραχὺ διαμείνας παρὰ τοῖς ἐνταῦθα οἰκείοις αὐτοῦ, ἀπῆλθε τῇ δευτέρᾳ μεταβλίνων εἰς Βενετίαν ὁ νόμιμος προϋστάμενος τῆς ἑλλην. ὀρθοδόξου κοινότητος πανοσλ. κ. Ἰω. Βασιλικός.

Ἐκκλησίαι ἐξ Ἀγίου Τάφου παρεσκευάσθη ἡμῖν ὑπὸ τοῦ ἐξ Ἱερουσαλὴμ ἀνταποκριτοῦ τῆς ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος «Ἀγῶνος», ὅτι κατὰ τὴν ἐβδομάδα τῆς τυρινῆς τρεῖς φορὰς διδασκαλοὶ καὶ μαθηταὶ μετέσχον θεατρικῶν παραστάσεων, ἐν αὐτῇ τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Σταυροῦ δοθεισῶν, καὶ ὅτι κατὰ τὴν τρίτην παράστασιν παρῆσαν καὶ ἀκροατήριον ἐξ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ ἐξ ἀγιοταφίτων καλογήρων. Ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Ἀγῶνος», ἀντὶ τῆς ἀναγγελίας ἡμῖν πατριαρχικὴν ἐπιτίμησιν κατὰ τῶν ἐπὶ σκηνῆς ἀναδάντων μοναχῶν, ἡ ἐκφρασὶς τῆς δυσारेσκείας τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου κ. Δαμιανοῦ κατὰ τῶν ἀνεχομένων τὴν μεταβολὴν τῆς μονῆς — διότι τόπον μονῆς ἐπέχει καὶ νῦν — εἰς θέατρον, ποιεῖται παρατηρήσεις τινὰς μόνον κατὰ τῆς ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλίας κω-

μειδυλλίων, ἐρωτικὰς ὑποθέσεις ἀναπτυσσόντων καὶ τὰ παραπλήσια.

Συμμεριζόμεθα τὴν δικαίαν ἀποδοκιμασίαν ἀγιοταφίτων τινῶν πατέρων κατὰ τῆς ἀνελπίστου ταύτης ἐκλαϊκεύσεως τοῦ μοναχικοῦ ἐπαγγέλματος. Ἀδιαφοροῦμεν ἐὰν λεχθῇ καὶ πάλιν ὅτι θεατρικῶν παραστάσεων ἐν τῇ Σχολῇ καὶ πρὸ ἐτῶν ὑπῆρχε συνήθεια. Κάκιστα καὶ πρότερον ἐγένετο, κακόν ἐστὶ καὶ αὖριον ἐὰν ἐπαναληφθῇ. Καθηγηταὶ καὶ διευθυντὴς καὶ σεβασμιώτατοι τῆς σχολῆς ἔθροιο γινώσκουσι τοὺς ἱεροὺς κανόνας, οὓς Οἰκουμενικαὶ καὶ Τοπικαὶ Σύνοδοι ἐξήνεγκον κατὰ τῶν παρισταμένων εἰς τοιαῦτα θεάματα κληρικῶν, πολλῶ δὲ μᾶλλον κατὰ τῶν λαμβανόντων καὶ μέρος εἰς παραστάσεις· οἱ δὲ μαθηταὶ τῆς σχολῆς τοῦ Σταυροῦ εἰσὶ καὶ μοναχοὶ, δόκιμοι τοῦλάχιστον, κανόνα τηροῦντες μοναχικοῦ πολιτεύματος. Ἐὰν ἐπιθυμῶσι ν' ἀσκηθῶσιν εἰς τὴν ἀπαγγελίαν, οὐδεμία διάταξις ἀπαγορεύει τοῦτο· ἀλλ' ἡ προγύμνασις αὐτῶν εἰς τὰ τοιαῦτα παίγνια ἐντὸς μάλιστα μονῆς ἱερᾶς καὶ παναρχαίας, ὥσει πρόκειται νὰ προχειρισθῶσιν ὄχι ἱεροκήρυκες ἀλλ' ἡθοποιοὶ, θεωμένων καὶ χειροκροτούντων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ καλογήρων, προκαλεῖ δικαίως καὶ τὴν ἡμετέραν ἐκπληξιν καὶ τὴν λύπην — ἐὰν ἡ εἰδῆσις ἐπιβεβαιωθῇ.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΥΠΑΡΞΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Ἡ ὑπαρξίς πονηρῶν πνευμάτων βεβαιοῦται ὑπὸ μαρτυριῶν πολλῶν τῆς θεοπνεύστου Ἀγίας Γραφῆς. Καὶ ἐν μὲν τῇ Π. Διαθήκῃ τὸ πονηρὸν πνεῦμα ἐξαιτεῖται παρὰ τοῦ παντουργοῦ καὶ παντοκράτορος Θεοῦ ἄδειαν, ὅπως πειράξῃ τὸν εὐσεβῆ καὶ δίκαιον Ἰώβ. (1,6,2,2). Ἡ νόχλει τὸν Σαοὺλ, (Α'. Βασιλ. 16,14,15). Ἡ γέρθη κατὰ τοῦ προφητάνακτος θεοῦ Δαβὶδ. (Α'. Βασιλ. 2,11). Καταδείκνυται ἐν τῇ βίβλῳ τοῦ θεόφρονος Τωβίτ (8,3). Ἐν δὲ τῇ Κ. Διαθήκῃ οἱ θεῖοι ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Ἰούδας μνημονεύουσιν ἀγγέλων ἀμαρτησάντων καὶ μὴ τηρησάντων τὴν ἑαυτῶν ἀρχήν. (Β'. Πέτρου 2,4. Ἰούδα 6). Ὁ δὲ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ ὑπομείνας τοὺς πειρασμοὺς τοῦ ἀρχαποστάτου καὶ δοκνησθέντος διαβόλου ἐν τῇ ἐρήμῳ (Ματθ. 4,1—11) σαφῶς καὶ πολλάκις περὶ τῶν πονηρῶν πνευμάτων ἐδίδασκεν·

οὕτως ἐξηγῶν τὴν παραβολὴν περὶ τῶν ζιζανίων τοῦ ἀγροῦ εἶπεν ὅτι «ὁ ἐχθρὸς ὁ σπείρας αὐτὰ ἐστὶν ὁ διάβολος» (Ματθ. 13.31). Ἐν ἄλλῳ δὲ χωρίῳ ἐλέγχων τοὺς Ἰουδαίους ὁ Σωτὴρ ἡμῶν λέγει «ὕμεῖς ἐκ πατρὸς τοῦ διαδόλου ἐστε, καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρὸς ὑμῶν θέλετε ποιεῖν· ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς, καὶ ἐν τῇ ἀλήθειᾳ οὐχ ἔστηκεν· ὅτι οὐκ ἐστὶν ἀλήθεια ἐν αὐτῷ» (Ἰωάν. 8. 44). Δοὺς δὲ τοῖς θείοις ἀποστόλοις τὴν δύναμιν τοῦ ποιεῖν θαύματα καὶ τὴν ἐξουσίαν ἔδωκεν αὐτοῖς τοῦ ἐκβάλλειν δαιμόνια· «Ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, λεπροὺς καθαρίζετε, νεκροὺς ἐγείρετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε» (Ματθ. 10, 8). Ἡ δὲ τιμιωτάτη κορυφαία ἀκρότης τῆς θεολογίας ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης τὴν ἀλήθειαν τῆς ὑπάρξεως τῶν πονηρῶν πνευμάτων στενῶς συνδέει μὲ τὴν ἀλήθειαν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἐλευσεως Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· «Ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν ἐκ τοῦ διαδόλου ἐστὶν, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ὁ διάβολος ἁμαρτάνει εἰς τοῦτο ἐφανερώθη ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαδόλου» (Α'. Ἰωάν. 3, 8).

Ἰδοὺ, φίλοι ἀναγνώσται, μαρτυρίαι τινὲς ἐκ τῶν πανσέπτων Ἀγίων Γραφῶν, δι' ὧν βεβαιοῦται ἡ ὑπαρξὶς πονηρῶν πνευμάτων, ἥτοι ὄντων προσωπικῶν τὸ κακὸν ἐργαζομένων, ἡ ὑπαρξὶς τοῦ ἀντιχρίστου καὶ καταρωτάτου διαδόλου ἀντιδρῶντος, ἀντενεργοῦντος, καὶ ἀντιπράττοντος εἰς τὴν βουλὴν καὶ τὰ ἔργα τοῦ πανσόφου καὶ παντοδυνάμου Θεοῦ, ἐνσπείροντος ζιζάνια ἐν τῷ ἀγρῷ, ἥτοι τοὺς πονηροὺς ἐν τῷ θεοπλάστῳ ἀνθρώπῳ λογισμοὺς, διεγείροντος τὰς κακὰς καὶ ψυχωλέθρους ἐπιθυμίας ἐν τοῖς ἀνθρώποις, διαστρέφοντος τὴν νόησιν διὰ τοῦ παραλογισμοῦ καὶ τῆς ψυχοκτόνου πλάνης, ἐξάπτοντος καὶ διερεθίζοντος τὴν φαντασίαν, ἐξαπατῶντος καὶ ἐξωθοῦντος εἰς παρανομίαν καὶ ἀνομίαν, ὀφιοειδῶς καὶ σκολίων καὶ διὰ λογισμῶν ἀπατηλῶν ἐξαπατῶντος τοὺς ἀσυνέτους, τοὺς ἀστηρίκτους ἐν τῇ ἀγίᾳ χριστιανικῇ ὀρθοδόξῳ πίστει, εἰς τὸν ψυχροσώτηριον καὶ πανάγιον λόγον τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν Χριστοῦ, τοὺς πνευματικῶς νηπίους καὶ ἀπειροκάκους, καὶ ἀγνοοῦντας, καὶ ἀπροσέκτους. Αὐτὸς δὲ εἶνε ὁ τοὺς προπάτορας ἐξαπατήσας καὶ εἰς παρανομίαν καὶ ἁμαρτίαν ἐξωθήσας, καὶ ἀποκτείνας, καὶ εἰς τὴν φύσιν τοῦ θεομόρφου καὶ θεοειδοῦς ἀνθρώπου τὸ δηλητήριον τῆς θανατηφόρου ἁμαρτίας ἐμφυσήσας.

Καθὼς δὲ ἡ θεόπνευστος Ἀγία Γραφή μαρτυρεῖ τὴν ὑπαρξὶν τοῦ μισοκάλου ἀντικειμένου διαδόλου, καὶ τῶν πονηρῶν καὶ ἀκαθάρτων πνευμάτων, οὕτω μαρτυρεῖ καὶ τὴν ὑπαρξὶν τῶν ἀγαθῶν ἀγγέλων, ἥτοι πνευμάτων, περὶ ὧν ὁ ἔνθεος καὶ ἐξοχος ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν οὐρανοδάμων Παῦλος λέγει ὅτι «εἰς λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα παρὰ τοῦ Θεοῦ, διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν» (Ἐβρ. 1—14).

Τὰ πνεύματα εἶνε οὐσίαι προσωπικαί, ἔχοντα νόησιν καὶ θέλησιν, συνείδησιν, ἐνέργειαν καὶ δράσιν. Δὲν εἶνε δυνάμεις ἀνυπόστατοι, οὐδὲ ἐπιθυμιαί ἀνθρώπινοι, ἀλλ' ὑπάρξεις προσωπικαί, νόες καὶ θελήσεις πεπερασμέναι, νόησιν ἔχοντες καὶ θέλησιν. Τοιοῦτοι οἱ ἀγαθοὶ ἄγγελοι — τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ ἀνθρωποπλάνοι καὶ ἀλάστορες δαίμονες. Οἱ δὲ ἀρνούμενοι προσωπικὴν ὑπαρξὶν τοῦ φθονεροῦ καὶ κακογνώμονος διαδόλου ἀντιπίπτουσιν εἰς τὰς μαρτυρίας τῆς θεοσδότου Ἀγίας Γραφῆς, ἀσεβοῦσιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἐλευθερωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ βεβαιοῦντος τὴν τοῦ ἀρχιψεύστου καὶ ἀρχεκάκου διαδόλου ὑπαρξὶν, καὶ ἀντιμάχονται πρὸς τὴν πανσωτικὴν καὶ παγκρατὴ ἀλήθειαν, ἣν διδάσκει καθημερινῶς ἡ ἀγία ἀποστολικὴ καὶ καθολικὴ ὀρθόδοξος καὶ ἀληθὴς τοῦ Χριστοῦ Ἑκκλησία. Οἱ ἀντιμαχόμενοι δὲ πρὸς τὰς ἀνθρωποσωτηρίους Ἀγίας Γραφὰς καὶ πρὸς τὰς πανσέπτους καὶ θείας διδασκαλίας τῆς ἀγίας Ἀνατολικῆς θεοφρουρήτου ὀρθοδόξου Ἑκκλησίας ἡμῶν προδύλως εἶνε αἰρετικοὶ, καὶ κακόδοξοι, καθὼς καὶ οἱ ἀρνούμενοι ἀγγέλων ἀγαθῶν ὑπαρξὶν, τοῦτέστιν, ὑπαρξὶν πνευμάτων καὶ πνευματικοῦ κόσμου, οἱ δὲ διδάσκοντες καὶ γράφοντες ὅτι διάβολος εἶνε οὐχὶ προσωπικὴ ὑπαρξὶς, ἀλλ' ἡ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ κακὴ ἐπιθυμία, ὡς νὰ μὴ ᾔνε ἡ κακὴ ἐπιθυμία προῖον πονηρᾶς συλλήψεως τῆς αὐτοῦ καὶ ἀθανάτου ψυχῆς μετὰ τοῦ πονηροῦ καὶ φιλοψευδοῦς διαδόλου, ὅστις, ὡς ἔφθην εἰπὼν, σπείρει ἐν τῇ ἀειζῶφ ψυχῇ ἡμῶν τὸν λόγον τοῦ ψεύδους, καὶ ἐξωθεῖ εἰς ἀποπλάνησιν δελεάζων, διαστρέφων, ἐκβιάζων, ἐξαπατῶν, διαβάλλων (ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομά του διάβολος) ἀρνοῦνται τὴν παγκρατὴ σωτήριον ἀλήθειαν, καὶ τὸν σωτήριον τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν Χριστοῦ καὶ εὐεργετικὸν νόμον.

Δέον δὲ νὰ γινώσκωμεν ὅτι μετὰ τὸ πάθος

τοῦ παμφιλτάτου Σωτῆρος ἡμῶν ἐξισθένεισε τοῦ φθονουργοῦ καὶ σπορέως τῶν ζιζανίων διαδόλου ἡ δύναμις, ἀφέθη δὲ εἰς αὐτὸν ἡ ἐξουσία τοῦ πειράζειν τὸν ἄνθρωπον, παρὰ δὲ τοῦ ψυχροσώστου θεανθρώπου Σωτῆρος ἐδόθη τῷ ἀνθρώπῳ ἡ δύναμις τοῦ νικᾶν καὶ καταπατεῖν αὐτόν. Ὁ κακεργάτης καὶ παμμήχανος διάβολος, ὡς προεργέθη, εἶνε πνεῦμα· ἐπειδὴ δὲ καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ψυχὴ εἶνε πνευματικὴ οὐσία, εὐκόλως συγκοινωνεῖ εἰς αὐτὴν τὰς πονηρὰς ἐννοίας καὶ εἰσάγει τοὺς κακοὺς καὶ θεομισήτους λογισμούς. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ θεηγόρος καὶ παμμέγιστος Ἀπ. Παῦλος ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν τῶν χριστιανῶν λέγων· «Ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, καὶ πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Ἐφῆσ. στ', 12). Ὁ δὲ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος ἅγιος Πέτρος ἔγραφε· «Νῆψατε, γρηγορήσατε· ὅτι ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος, ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ, ζητῶν τίνα καταπίῃ» (Ἐπιστολὴ Πέτρου Α', ε', 6.) Ἀλλὰ **διατί** ἄρα γε ὁ ἀπειράγαθος Θεὸς ἡμῶν συγχωρεῖ ἵνα ὁ πονηρὸς καὶ μισόκαλος διάβολος ἐγείρῃ πειρασμούς κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ **διατί** τὸ διδάσκει ἡ θεόδοτος Ἀγία Γραφή καὶ ἡ θειοτάτη ἀνατολικὴ ὀρθόδοξος Ἑκκλησία ἡμῶν· ἵνα ἐκεῖνος μὲν πολεμῶν νικᾶται καὶ καταισχύνηται, ἡμεῖς δὲ οἱ πολεμούμενοι νικῶμεν καὶ στεφανώμεθα μὲ στέφανον δόξης ἀμάραντον, ὡς καὶ ὁ ἀρχηγὸς ἡμῶν Χριστὸς ὁ Κύριος. Τὸ **διατί** ὁμολογεῖ πανταχοῦ ἡ ἀκαταμάχητος καὶ ἀκαταγωνιστος ἀλήθεια τῶν παναγίων λόγων τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καὶ τῶν θεοπνεύστων καὶ θεοκηρύκων ἀποστόλων Αὐτοῦ· ὅτι ὁ βύθιος εἰς πανουργίας ἀνθρωποκτόνος διάβολος εἶνε τὸ ἀναγκαῖον κακὸν διὰ τὴν παιδαγωγῆσιν καὶ ἠθικὴν τελειοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ αἰώνιον αὐτοῦ συμφέρον. Εἶνε ἀδύνατον ὁ ἐλεύθερος ἄνθρωπος νὰ τελειοποιηθῇ καὶ νὰ γίνῃ ἀληθὴς τοῦ Θεοῦ εἰκὼν καὶ ὁμοίωσις, ἂν δὲν τεθῇ μεταξύ καλοῦ καὶ κακοῦ καὶ δὲν ποιήσῃ χρῆσιν τῆς ἐλευθέρου του θελήσεως, ἐλκόμενος καὶ ἀνθελκόμενος. Εἶνε ἀδύνατον ὁ ἄνθρωπος νὰ τιμῇ τὸ ἀγαθὸν καὶ νὰ διαμείνῃ εἰς αὐτὸ ἑδραῖος καὶ ἀσάλευτος, ἂν δὲν

γνωρίσῃ συνάμα καὶ τὸ κακὸν καὶ δὲν μισήσῃ αὐτὸ μὲ τέλειον καὶ ἄσπονδον μῖσος. Εἶνε ἀδύνατον ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀγαπήσῃ τὴν καλλονὴν τοῦ φωτὸς ἂν δὲν γνωρίσῃ συνάμα καὶ τὸ σκότος. Διὰ τοῦτο τὸ ἐλεύθερον ἐκεῖνο δημιουργήμα τοῦ οὐρανοῦ, ὅπερ ἦν τὸ ἀξιολογώτερον τῶν ἀγγελικῶν πλασμάτων, ἀφοῦ ἐξ οἰκείας πονηρᾶς προαιρέσεως καὶ κακῆς γνώμης ἀπεστάτησεν ἐκ τοῦ παντουργοῦ καὶ παντάρχου Θεοῦ καὶ ἐγένετο ἀχρεῖον καὶ πονηρὸν, τὸ μεταχειρίζεται ὡς τυφλὸν ὄργανον τῆς μεγάλης Αὐτοῦ βουλῆς ὁ πάνσοφος καὶ παντοδύναμος ἀληθινὸς τρισυπόστατος Θεὸς ἡμῶν Ὅστις οἶδεν ἐκ τοῦ κακοῦ ἐξάγειν καλὸν καὶ ἐκ τοῦ ἀναξίου τίμιον.

Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου δὲ τούτου θὰ ἐπανέλθωμεν καὶ δι' ἄλλων λόγων ἀποδεικτικῶν τῆς ὑπάρξεως τοῦ προστάτου τοῦ σκότους καὶ τῆς πλάνης καὶ ἀρχηγοῦ τοῦ ψεύδους διαδόλου σὺν Θεῷ ἀγίῳ λίαν προσεχῶς.

ΞΕΝΟΦΩΝ Α. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
(ιατρός)

ΟΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΛΟΓΙΟΙ

Ἔργασίαι αὐτῶν, Ἐπιστημονικὸς βίος, Γεωγραφία,
Ἱστορία, Παλαιογραφία, Ἑκκλησιαστικὴ Ἱστορία
καὶ οἱ τῶν κλάδων τούτων ἀντιπρόσωποι
ἐν Ἀθήναις*

§ 26

Ἀλλὰ καὶ τί δὲν δύναται τις τοῖς εἰρημένοις, ἵνα ἐπιπροσθέσῃ; Νῦν ἐνθυμούμεθα ὅτι φίλος γνωστὸς διατρίψας ἐν Ἀθῶ καὶ τὰ αὐτὰ χειρόγραφα παραβαλὼν, ἅτινα καὶ ὁ κ. Α. ἔγραφεν ὑπὸ τὸν τίτλον «Κριτικαὶ αἱ ἐπιστάσεις» εἰς ἐκδόσεις ἔργων Ἀρσενίου Κερκύρας καὶ Μιχαὴλ Ἀθηνῶν ἐν τῇ **Ἑκκλ. Ἀληθείᾳ** τοῦ 1884 (τευχ. 42) μετὰ πολλῆς πικρίας περὶ τοῦ ἐκδότου τοῦ λόγου τοῦ Κερκύρας Ἀρσενίου πολλὰ, ἅτινα ἀποσιωπῶμεν σεβόμενοι τὴν ἔδραν, ἣν κατέχει νῦν αὐτός· περιοριζόμεθα δὲ ἵν' ἀναφέρωμεν τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικὰ «καὶ ἐδῶ εὐρί-

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 186—881.

» σκομεν τὸν ἐκδότην κ. Α. λαμπρῶς ἐπιδεικνύ-
» μενον ἀμάθειαν παχείαν τῆς ἐλληνικῆς γλώσ-
» σης καὶ τῆς Παλαιογραφίας» (Αὐτ. σ. 611.).

Τίτλοι μεγάλοι κρύπτουντες τὴν ἀληθῆ ἀξίαν
τοῦ διδάσκοντος ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ὅτι τὸ
ῥόρους ἐπανεῖναι (= ἐλαφρύνειν) γραπτέον
ἐπαμῦναι, καὶ τὸ ἐννεάμυκλος, ἐννεάκυκλος
καὶ τόσα, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, ὡς ἄνω ὑπεδεί-
χθη. Ταῦτα εἶδομεν, διότι ἐζητοῦμεν ἵνα ἀνέυρω-
μεν τὸ δημοσίευμα τοῦ σεβ. Γέρ. ἀγίου Νικομη-
δεΐας κ. Φιλοθέου, τοῦ ἡμετέρου σοφοῦ διδασκά-
λου, περὶ τῶν ἐν τῷ Δελτίῳ τῆς Ἰστ. Ἐθν. Ἐται-
ρείας κατὰ τὸ 1882 δημοσιευθέντων, περὶ ὧν
ὁ λόγος ἐν οἰκείῳ τόπῳ. Σύμπτωσις δὲ ἐν ἐνὶ
καὶ αὐτῷ τεύχει τῆς Ἐκκλ. Ἀληθείας ἐλέγ-
χονται δύο ἐκδόται, ὧν ὁ ἕτερος καὶ συγ-
γραφεὺς καὶ μέλος πάλιν τῆς διευθυνούσης
τὸ περιοδικῶς καὶ ἀτάκτως ἐκδιδόμενον τοῦτο
Δελτίον Ἐπιτροπῆς, ὁ κ. Λάμπρος.

Παρατρέχοντες πλείστα ὅσα ἄλλων, περὶ ὧν
καὶ ἐν τῷ ἰδίῳ φυλλαδίῳ ἴσως γενήσεται λόγος
— στρεφόμεθα νῦν πρὸς ἕτερον ἐν τῷ Ἐθν. Πα-
νεπιστημίῳ καθηγητὴν τὸν ἱστορικὸν τῆς Θεο-
λογικῆς Σχολῆς καὶ συγγραφέα περίπυστον—
πεντεκαίδεκα βιβλίων θρησκευτικῶν, ἰδίως δὲ
τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, τῆς τριτόμου,
τὸν κ. Διομήδη Κυριακοῦ. Περὶ τούτου προσε-
χῶς, καὶ ἐπὶ τούτῳ ζητοῦμεν τὴν προσοχὴν τῶν
ἀναγνωστῶν.

(ἔπεται συνέχεια)

B. A. ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐτ. ἀριθ. 83 καὶ ἡμερ. 16 8)βρίου
1904 ἀποφάσεως τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθρ. 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν πατριαρχικῶν Δι-
κονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Διάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεῖ,

Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ ἀπορριπτέα,

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀρθ. πρωτ. 5678 καὶ ἡμερομ.
8 αὐγούστου 1906 ἀγωγὴν τῆς Ἀγγελικῆς Γεωργίου κατὰ
Ἀθανασίου Γεωργίου ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον,

Κηρύττει τὴν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφισταμένην μνηστειάν
διαλελυμένην ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου μεθ' ὧν τῶν
νομίμων συνεπειῶν,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα
ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κων-
σταντινουπόλεως» δημοσιεύειν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης
ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθῃσι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαλύσεως τῆς
μνηστειᾶς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀπο-
φάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικηγόρων ἀνιόντα
εἰς γρόσια διακόσια ὀγδοήκοντα πέντε (ἀρ. 285) προκαταβαλλό-
μενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων

2

+ Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐτ. ἀρ. 12, πρωτ. καὶ ἡμερομ. 19
φεβρουαρίου 1907 ἐρήμην ἀποφάσεως).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθρ. 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν Πατριαρχικῶν
Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Διάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεῖ,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 8713 καὶ ἡμερομ. 2 δεκεμ-
βρίου 1906 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Ἀγγελίνας Σ. Κολο-
κύθα, τὸ γένος Κωνστ. Βούλγαρη, κατὰ Σεραφεῖμ Κολοκύθα
ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον δια-
λυτέον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Σεραφεῖμ Κολοκύθα,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης
ἀποφάσεως ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδο-
μένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρωΐας», καὶ

Ἐπιτίθῃσι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως τὰ
δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν
σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικηγόρων ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακό-
σια ἐξήκοντα πέντε (ἀριθ. 365) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ
ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων

+ Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἀγία καὶ Μ. Ἐβδόμας.—Τοῦ βιβλίου τούτου
ἐκτυπωθέντος πέρυσιν ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπο-
γραφείῳ μικρῷ πρὸ τῶν ἁγίων ἡμερῶν, δι' ἃς
προορίζεται, μένουσιν ἱκανὰ παρ' ἡμῖν ἀντίτυπα.
Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἱεροὶ ναοὶ καὶ αἱ μοναὶ, ἐνο-
ριακαὶ καὶ σταυροπηγριακαὶ, εἰς ἃς δεόν νὰ εἰ-
σαχθῇ πρὸς χρῆσιν τῶν ψαλτῶν καὶ τῶν ἱερέων,
ἐλπίζομεν ὅτι διὰ τῶν ὁσιωτάτων ἡγουμένων καὶ
τῶν ἀξιοτίμων ἐπιτρόπων ἐγκαίρως θέλουσι φρον-
τίσει νὰ προμηθευθῶσιν ἀντίτυπα τοῦ κυριαρχικῶς
ἐγχεκριμένου τούτου βιβλίου, ὅπερ ἐκ σελίδων 375
μεγάλων ἀποτελούμενον, ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου,
τιμᾶται δεδεμένον ἀντὶ γροσίων 12.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948

Π. III. 726879